

А. №. 6 900.

УНИВ. БИБЛИОТЕКА

№. Лр. 121617.

ПОЛИЦИЈСКИ ГЛАСНИК

СЛУЖБЕНИ ЛИСТ МИНИСТАРСТВА УНУТРАШЊИХ ДЕЛА

1906.

ГОДИНА II.

УРЕДНИК

Душан Ђ. Алимпић

БЕОГРАД

ШТАМПАНО У ДРЖАВНОЈ ШТАМПАРИЈИ КРАЉЕВИНЕ СРБИЈЕ

1906.

WWW.UNILIB.RS

У
Н
И
В
Е
Р
З
И
Т
Е
Т
С
К
А

Б
И
Б
Л
И
О
Т
Е
К
А

САДРЖАЈ

I УКАЗИ:

- О промени Министарства, страна 81. и 137.
- О постављању, премештању, пензионисању и отауштању полицијских чиновника, страна: 9, 10, 11, 12, 13, 41, 49, 59, 65, 73, 105, 138, 145, 161, 169, 177, 185, 193, 201, 233, 281, 297, 305, 313, 321, 337, 345, 353, 354, 361, 369, 377. и 401.
- О сазиву и распуштању Народне Скупштине и накнадним изборима народних посланика, страна: 89, 137, 321. и 337.
- О наименовању нових врштина, села и засеља, страна 59.
- О разгруписавању старих и образовању нових општина, страна: 25, 81, 281, 361, 369. и 409.
- О одликовању, страна 233.
- О помиловању, страна 417.
- О одсуству Министра унутр. дела, стр. 313.
- О изменама и допунама у правилима о пословном реду у окружној скупштини, окружном одбору, среској скупштини и среском одбору од 20. септембра 1905. год., страна 393.
- О одобреним издацима Министру унутрашњих дела, страна: 185, 201, 287. и 417.
- О пријему странама у среско поданство, стр.: 25, 59, 65, 107, 113, 121, 149, 162, 177, 185, 289, 313, 329, 361, 369. и 417.

II ПРАВИЛА И УРЕДБЕ:

- Измене у правилима о растурању „Полицијског Гласника“, страна 13.
- О притвореницима и осуђеницима код полицијских и општинских власти, страна: 193, 194. и 195.
- О Антропометријско-Полицијском одсеку у Пожаревицу, страна: 305. и 306.
- Уредба о трговини са природним производима са судско протоколесаном фирмом, страна 321. и 322.

III РАСПИСИ:

- О слободном избору општинских часника и о подједнакој примени закона, страна 14.
- О вођењу регистра према закону о пошты стенописиства и домаће стоке, страна 25.
- О изради бирачких спискова и чувању изборног материјала, страна: 149. и 150.
- О понашању чиновника у погледу личне и имовне безбедности, страна 163.
- О крчмењу шива, страна: 177. и 178.
- О кулуку, страна 241.
- О лажним достављачима и обмањивачима, стр.: 282. и 283.
- О синдикатима и радн. штрајковима, стр. 283.
- О правилном вршењу дужности полицијских власти по еснафској уредби, страна: 297. и 298.

IV КРЕТАЊЕ КРИМИНАЛИТЕТА:

За месец децембар	1905. год.	стр.	58. и 59.
»	»	јануар	1906. год. стр. 81. и 82.
»	»	фебруар	» » » 138. и 139.
»	»	март	» » » 163. и 164.
»	»	април	» » » 225. и 226.
»	»	мај	» » » 241. и 242.
»	»	јуни	» » » 273. и 274.
»	»	јули	» » » 298. и 299.
»	»	август	» » » 329. и 330.
»	»	септембар	» » » 361. и 362.
»	»	октобар	» » » 393. и 394.

V СТРУЧНИ И НАУЧНИ ДЕО:

Чланци и расправе

- Право помпловања, од Милутина А. Поповића, страна: 1, 2, 14, 15. и 16.
- Полицијска уредба, од Д. Ђ. Алимпића, стр. 2, 3, 17, 18, 19, 27, 28, 29, 35, 36, 37, 43, 44, 53, 54, 61, 62, 68, 69, 75, 76, 84. и 85.
- Одељење за пријављивање становништва, од В. Лазаревића страна: 3, 4, 19, 20, 29, 30, 37, 38, 44, 45, 54, 55, 69, 70, 77, 78, 91, 92, 100, 101, 109, 110, 114, 115, 123, 124, 130, 131, 140. и 141.
- Важност представке казнивога дела, по немачком, од Д. В. Бакића, страна: 4. и 5.
- Седми међународни конгрес за казнене заводе, од д-ра Вож. В. Марковића, страна: 16, 17, 25, 26, 34, 35, 42, 43, 52, 53, 61, 66, 67, 68, 74, 75, 83, 84. и 91.
- Одговорност гостиничара према путницима због претрпљене штете у гостионици на унесеним стварима, од д-ра Драг. Аранђеловића, страна: 33, 34, 41, 42, 51, 52, 59, 60. и 61.
- Тајна полиција, из Тасиног Дневника, стр. 49, 50, 51, 58, 59, 65, 66, 73, 74, 83, 89, 90, 91, 97, 98, 99, 107, 108, 113, 114, 121, 122, 129, 130, 139, 140, 150, 151, 152. и 153.
- Дефиниција и класификација злочина са гледишта економског, D-r V. A. Bonger, превео Д. Ђ. Алимпић, страна: 92, 93, 94, 101, 102, 110, 111, 115, 116, 124, 125, 131, 132, 141, 142, 155, 156, 157, 165. и 166.
- Нов изборни закон за општине у првој примени, од Милivoја Петровића, страна: 99, 100, 108. и 109.
- Једна лекција о задатку и дужности полиције, која је читана ученицима београдске Велике Школе у 1810 год. од Милана Вукићевића, страна: 122. и 123.
- Вештачки преглед као доказ у кривичним делима, од Ђ. Карађовановића страна: 125. и 126.
- О надлежности за решење питања о правилности или неправилности избора за окружне и среске посланике, од М. Бурашковића, страна: 153, 154. и 155.
- О самоубиству, од М. Павловића, страна: 157. и 158.
- Нарочита квалификација правништва у државној служби, а с обзиром на начелну подво-

- јеност административне и судске власти, од Милутина А. Поповића, страна: 164, 165, 169, 170, 178, 179, 185, 186, 195, 196, 201, 202, 209, 210, 217, 218, 226, 227, 233, 234, 242, 243, 244, 249. и 250.
- Десети конгрес међународног криминалистичког удружења — држан од 29. августа до 2. септембра пр. год. у Хамбургу, од Јов. В. Мандила, страна: 166, 167, 171, 172, 180, 181, 189, 190, 198, 199, 205, 206, 213, 214, 220. и 221.
- Штампа у служби потраге, од Жив. А. Лазића, страна: 170. и 171.
- О слободи воље и одговорности, од д-ра Бранислава Петровијевића, страна: 179, 180, 186, 187, 188, 196, 197, 202, 203, 210, 211, 218, 219, 227, 228, 244, 245, 250, 251, 252, 257, 258, 265, 266, 291. и 292.
- Смртне и телесне казне по старом среском законодавству, од Миленка Вукићевића, страна: 188, 189, 197, 198, 203, 204, 211, 212, 219, 220, 228, 229, 235, 236, 252, 253, 258, 266, 267, 274, 275, 285, 286, 292, 293, 300, 301, 302, 307, 308, 314, 315, 322, 323, 330. и 331.
- Развитак и суштина криминалне антропологије, од Д. Ђ. Алимпића, стр. 204, 205, 212. и 213.
- Шести међународни конгрес за криминалну антропологију, од Д. Ђ. Алимпића, стр. 229, 230, 236, 237, 245, 246, 253, 254, 258, 259, 260, 267, 268, 275. и 276.
- Неколике напомене о закону о шумама, од М. С. Буричића, члана Касационог Суда, страна: 234. и 235.
- Нареска криминалистичка школа (Ecole des études pénales à l'Université de Paris), од Милорада Н. Стевановића, страна 260.
- О неколиким особинама иследника, Д-р Ханс Грос, од Д. В. Бакића, страна: 260, 261, 268, 269, 276. и 277.
- Нов кривични поступак за Италију, стр. 276, 286, 339. и 340.
- Правничке рефлексије, од М. Буричића, стр. 284, 289, 290, 300, 306. и 307.
- Полицијски надзор, од Д. Ђ. Алимпића, стр. 308, 309, 315, 316, 317. и 323.
- Женски злочиначки тип по Ломброзу, од д-ра Вој. Ст. Поповића, страна: 313. и 314.
- Како се врше притварања, превод с немачког од Д. В. Бакића, страна: 317, 325. и 326.
- Злочин у будућности — Цезаре Ломброзо — од М. Д., страна: 324. и 325.
- Појам, право и подела полиције, Louis Leprie, превод с француског од Д. Ђ. Алимпића, стр. 331. и 332.
- Пијаначка љубомора од Д-ра М. Јовановића — Батуга, страна: 337, 338, 339, 345, 346, 354, 355, 363, 364, 369, 370. и 371.
- После злочина — превод с француског стр. 340. и 341.
- О кривоклетству и осталим кривичним делима ове врсте, ише М. С. Буричић члан Касационог Суда страна: 346, 347, 355, 356, 364, 365, 371, 372, 377, 378, 385, 386, 394, 395, 401, 402, 410, 411, 421, 422. и 423.

Проект закона о условној осуди, од Д. Ђ. Алимџића, страна: 347, 348, 349, 356. и 357.

О одговорности државе и чиновника према трећим лицима за штету коју чиновник учини у вршењу званичне дужности, од Д-ра Д. Араџеловића, страна: 365, 366, 372, 373, 378, 379, 386, 387, 396, 402. и 403.

Постанак и развитак криминалне антропологије — Цезар Ломброзо, страна: 379. и 380.

Борба против криминалитета малолетника у Угарској, страна: 388. и 389.

Основни принципи криминално-антропологије школе, страна: 396. и 397.

О пекарницама у селима, страна: 403, 404, 423. и 424.

Примери старог српског правосуђа, страна: 409, 410, 417, 118, 419, 420. и 421.

Порекло и природа криминалитета, Енрико Ферри страна: 412, 413, 424, 425. и 426.

VI ПОУКЕ И УПУТИ:

Општински пуномоћник не може изјавити жалбу противу решења општинског суда, чији је пуномоћник, страна: 5. и 6.

Министар народне привреде није надлежан, да улази у оцену питања судске природе — питања могућности или немогућности продаје селских утрина, путем јавних продаја, за дугове села, и да као ненадлежан противно §§ 489. и 507. грађанског судског поступка, одузима могућност полицијској власти, да пише суду за издавање талије купцима, кад је дотична продаја судским путем одобрена и на тај начин извршено постала, страна 6.

Противу одлуке којом општински одбор одређује заступника председнику, нема места жалби Државном Савету, страна: 6.

За расправу питања о пречем праву наплате из депозита од узабрањене плате чиновника није надлежан Министар, као административна власт, већ суд, страна 20.

Пресуде, којима надзорне власти изричу казну над председницима и кметовима општинским, могу бити донесене тек пошто се кривица њихова потпуно извиди и утврди, страна 20. и 21.

Пуноважност преноса покретних ствари, после извршеног задужења, мора појављени господар судским путем доказати, кад је, у времену извршења судске забране, дотична покретност нађена у притежању дужника, на овај изјави да није његова, већ појављеног господара, страна 21.

И за школески прирез не може доносити одуку сеоски састанак, већ је потребно да то реши збор целокупне општине, страна 21.

Противу наредба, које надзорне власти издају општинским судовима, не може се изјављивати жалба, страна 21.

Надзорна власт није надлежна да изриче казне из члана 165. закона о општинама, страна 21.

Противу решења којим се одређује цена хлеба нема места жалби Државном Савету, страна 21.

Полицијска власт није надлежна за расправу питања о умесности примљене квите од куца, који је, као питабулисани поверилац, место куповне цене издао квити у смислу § 483. грађ. суд. поступка, кад је то питање код полицијске власти коначно свршено, и квити од стране суда талија издата, страна 30. и 31.

Обезбеђења на плату службеног лица, или рачунополагача, за потраживања државе, која потичу из рачуна, и штете по § 383. грађ. суд. поступка, и чл. 49. закона о уређењу Главне Контроле, могу се само забрањом и по одлуци надлежног суда, добити, а не административним путем, страна 31.

Државни Савет није надлежан, да расматра и решава, по званичној дужности, питање о давању под закуп општинских имања, страна 31.

И жалбе противу разрешења општинских часника од дужности морају се предавати на начин, прописан у чл. 172. закона о општинама, страна 31.

Један случај о периодској повишици плате чиновника, расправљен с обзиром на чл. 10. закона о уређењу санитарске струке у вези са § 2, 25. и 29. закона о чиновницима грађанског реда, страна 38. и 39.

Државни Савет није надлежан за расправу питања о плаћању болничких трошкова, страна 39.

За расматрање решења министарских, по предметима дисциплинских казни, Државни Савет није надлежан, страна 39.

Један случај из чл. 172. закона о општинама, страна 55.

Случај неумесне примене чл. 158. закона о општинама, страна 55.

Један случај погрешне примене чл. 10. закона о таксама, страна 55.

Ствари закупа, унесене у закупно добро, служе закуподавцу као залога за кирију, и појављени сопственик дужан је да докаже прече право својине, без обзира на залогу закуподаваца, страна 55. и 56.

Продаја отрова и отровних ствари без дозволе казни се по кривичном, а не по санитарском закону, страна 62. и 63.

Чиновник, који није молио за премештај, па у указу, којим се премешта, буде стављено, да се премешта по молби, има права на накнаду путних и селидбених трошкова, стр. 63.

Министар унутрашњих дела дужан је да цени нове доказе, који му се у жалби поднесу, кад они нису били поднесени полицијској власти, чије је решење предмет оцене министрове, страна 78.

Полицијска власт није надлежна, да улази у оцену питања о повраћају поклона учињеног путем преноса непокретног имања код суда, страна 78.

Један случај неумесне примене чл. 158. закона о општинама, страна 78. и 79.

Кад на продатом имању за наплату кривичних трошкова постоје интабулације приватних поверилаца, полицијска власт дужна је послати новац надлежном суду ради распореда, страна 85. и 86.

Кад је у питању правилност указа, може бити обновљене административног спора, у смислу прописа чл. 61, 62. и 63. закона о пословном реду у Државном Савету, страна 86.

Не може се одређи извршење раније одлуке окружне скупштине састављене по старом закону која је надлежно одобрена, од В. Ђ. Недића стр. 126.

Жалбу погрешно адресовану, а предату надлежној власти за пријем исте, треба са предметом упутити оној власти која је за оцену надлежна, од В. Ђ. Недића, страна 126. и 127.

Један интересан административни спор, од О. Б. Благојевића, стр. 132. и 133.

Извршност одлуке окружне скупштине рачуна се за 20 дана од дана кад је донесена, а не од дана кад је окружно начелство прими, од В. Ђ. Недића, страна 181.

Надлежност је окружног одбора, да поставља и отушта окружне служитеље у оним случајевима где то окружна скупштина није задржала за себе, од В. Ђ. Недића, страна 181.

За изрицање казне над општинским часницима за дела из чл. 165. закона о општинама, као и за дела из чл. 10. зак. о таксама није надлежна надзорна власт, страна 181.

Један погрешно расправљен случај из чл. 114. закона о уређењу округа и срезова, страна 190.

Један случај из чл. 22. закона о дневници, подвозници и селидбини чиновника и других државних службеника, страна 190. и 191.

Приликом регрутовања војних обвезника, задружни однос има се ценити с обзиром на § 507. грађанског закона, страна 191.

Један случај из § 87. еснашке уредбе стр. 199.

Једном добивено право лекарске праксе не може се ништити доцијим решењем, страна 199.

Један случај неумесне примене чл. 14. закона о уређењу округа и срезова, страна 199.

Један случај из члана 8. закона о устројству војске (о року службе у сталном кадру), страна 199. и 200.

Полицијска власт није надлежна за расправу питања о задружном стању појединих лица, страна 206. и 207.

Да ли се и на стране поданике односи благодјења из тач. 4. § 471. грађан. судског поступка, има да цени суд по тужби интересованог лица, страна 207.

Жалбе, које окружни одбори, у смислу чл. 113. закона о уређењу округа и срезова, изјављују Државном Савету противу решења Министра унутрашњих дела, подлеже плаћању таксе, предвиђене ТБр. 29. таксене тарифе зак. о таксама, стр. 207.

Пензионисаном чиновнику припада накнада, по закону о дневници, подвозници и селидбини државних чиновника, и онда кад буде одређен да врши какав посао у месту свог сталног борављења, стр. 207.

Један случај неумесне примене чл. 27. закона о дневници, подвозници и селидбини државних чиновника, страна 214.

Један случај неумесне примене чл. 171. и 172. закона о општинама, страна 214. и 215.

По жалби противу незаконитих поступака власти, Министар је дужан донети своје решење, сходно пропису чл. 27. Устава и њиме извести жалитеља, страна 215.

Власт, против чијег је решења жалба изјављена, није надлежна да улази у оцену питања о надлежности оне власти, на коју је жалба упућена, страна 215.

За расправу спорних питања, проистичућих из уговора о трампи непокретног имања, није надлежна полицијска власт већ суд, стр. 221. и 222.

Не може бити предмет уговора административна новчана казна, јер је то противно чл. 12. Устава, страна 222.

За издавање помоћи ради удомљења из фонда свештеничког меридавно је решење Управе Фонда, страна 230.

Један случај погрешног разумевања прописа чл. 53. в. закона о општинама, страна 230. и 231.

Један случај неумесне примене тач. 3. § 465. грађанског судског поступка, страна 237. и 238.

Један случај умесно примењеног прописа § 466. грађанског судског поступка, страна 238.

За расправу спорних питања о наплати таксе надлежан је једино Министар финансија (чл. 20. и 44. закона о таксама), страна 238.

За расправу спорних питања из § 860. грађан. закона није надлежна извршна полицијска власт, страна 246. и 247.

Један случај неумесне примене става другог § 375. а. кривичног закона, страна 254. и 255.

Полицијска власт није надлежна за расправу питања о томе, да ли је куцац продаог имања дужан да положе приход од купљеног имања, страна 261. и 262.

Противу решења донесених по §§ 7. и 8. уредбе о механама, нема места жалби на Државни Савет, страна 262.

Решења општине београдске у питању регулације вароши имају се расматрати по грађевинском закону за варош Београд, а не по закону о општинама, страна 269. и 270.

Противу осуде по закону о риболову, решења Министра народне привреде не подлеже расматрању Државног Савета, страна 270.

По кријумчарским кривицама, достављачи немају право изјављивати жалбе, страна 270.

Виша власт расматрајући решења нижих власти, дужна је да цени све доказе, поднесене уз жалбу, и да у решењу наведе разлоге поткрепљене законским прописима, страна 277. и 278.

Противу наредба које надзорна власт издаје општинама, нема места жалби Државном Савету, страна 278.

За расправу питања о накнади штете, једино су надлежни судови по чл. 146. Устава, страна 278.

Повраћај неправилно издатих новца, тражи се путем спора код надлежног суда, стр. 286. и 287.

Државни Савет није надлежан за оцену решења министровог, којим је одбијено тражење изузећа чиновника у расправи спора по закону о водама и њиховој употреби, страна 287.

Један случај из чл. 155. закона о општинама, страна 287.

При куповини апотеке, куцац има да плати таксу предвиђену у тач. 107. таксене тарифе закона о таксама, страна 287.

Државни Савет није надлежан за расматрање решења Министра унутрашњих дела, донесених на основу правила прописаних од стране Министрове за отварање и држање дрогерија, страна 287.

Државни Савет није надлежан за расматрање решења Министра народне привреде, донесених по закону о осигурању стоке, односно накнаде штете за уинутоу стоку, страна 287.

Кад је између мужа и жене поведен брачни спор, онда муж нема права уживања жениног имања за време трајања истог спора, ако то жена не допусти, страна 287. и 288.

Пре извршности пресуде изабраног суда према свима задругарима који имају права да у деоби учествују, полицијска власт не може приступити извршењу пресуде, страна 293. и 294.

За расправу питања о државини и уживању покретних ствари појединих супружника, кад се између њих води бракоразводна парница, није надлежна полицијска власт, већ суд, страна 302.

При оцени питања о личном праву механисања жене, меродавни су прописи §§ 17. и 20. уредбе о механима, кад за механисање има одобрење свога мужа, страна 302.

Чиниоци се ни за издржавање одвојено живе породице без судске пресуде не може вршити обуставу из друге половине његове плате, страна 302. и 303.

При оцени питања о статусу појединих дужника — меродавни су подаци из оног доба, када је задужење учињено, а не кад се наплата дуга тражи, страна 303.

Један случај из тач. 2. члана 96. закона о општинама, страна 309. и 310.

Полицијска власт није надлежна да цени важност уговора и уговорних одредаба, кад наступи спорно питање о праву на државину извесног имања, већ има да одржи постојеће стање, док слабија страна судским путем не докаже своје право, страна 310.

Један случај о сукобу око надлежности између начелства окружног и окружног одбора, по закону о уређењу округа и срезова, страна 310. и 311.

Надзорна власт може задржати од извршења одлуке општинског суда и одбора само у року предвиђеном у члану 152. закона о општинама, страна 311.

Жалбе, које окружни одбор изјављује Државном Савету на решења Министра унутрашњих дела, којима су одобрене одлуке окружних начелстава о задржању од извршења одлука одборских, имају се подносити на начин, прописан у чл. 49. зак. о пословном реду у Државном Савету, страна 311.

При распри о праву на државину где се сумња појави, држи се, да је на онога страни право који ствар држи, а онај који то оспорава, има се од стране полицијске власти упути на парницу, страна 317, 318. и 319.

У среском буџету морају се предвидети сви они издаци, који по закону падају на терет среза, страна 326.

Један случај из чл. 148. закона о општинама, страна 326. и 327.

Један случај из чл. 9. правила за јавне забаве у општини београдској, страна 327.

Један случај из чл. 148. и 149. закона о општинама, страна 332. и 333.

Примедбе Министра финансија на среске буџете обавезне су и пуноважне по чл. 29. закона о окружним, среским и општинским буџетима, страна 333.

Подизање калдрме испред приватних имања општина не може чинити на трошак сопственика, док се претходно са њиме не споразуме, стр. 333.

Члан 37. закона о таксама не може се односити на продавца монополисаних артикала, страна 341. и 342.

Стечена права под владом једног закона не могу бити потрвена доцнијом изменом тога закона, пошто по чл. 36. Устава закони немају повратне силе на штету стечених права по ранијим законима, страна 342.

Нема места жалби противу одлука окружног одбора, донесених на основу члана 108. закона о уређењу округа и срезова, о општинским буџетима, страна 343.

Прави смисао члана 24. тачке 15. закона о уређењу санитарске струке и чувању народ. здравља, од О. Б. Благојевића, страна 349. и 350.

Купац непокретног имања на јавној лицитацији дужан је да положи куповну пену, пошто буде претходно поступио по § 507. грађан. судског поступка, страна 358.

Упражњена места општинских одборника у варошким општинама имају се попунити новим избором, страна 358.

При упућењу на парницу појединих лица, рок за подигнуће парнице има се одредити од дана извршености дотичног решења, а не од дана саопштења, страна 366.

Сви имаоци имања у атару селских општина равноправни су у погледу уживања селске утрине за испашу стоке, страна 373. и 374.

Пресуда среске власти, изречена на основу § 11. механике уредбе, којом је поред казне одлучено и о забрани управљавања механике радње, није извршена према §§ 15. и 16. полицијске уредбе, страна 381.

Окружни посланик не може остати посланик кад се после, пошто му је оглашен избор за правилан, сазна, да није могао бити биран по чл. 53. е. закона о општинама, страна 381. и 382.

Окружни посланик може се примити у окружну скупштину, кад је изгубио пуномоћје, издато му од стране бирачког одбора, ако се односним изборним актима утврђује његов избор, страна 389.

Окружне скупштине могу у свој буџет уносити и друге издатке сем оних предвиђених у чл. 133. закона о уређењу округа и срезова, страна 389.

Један случај из чл. 86. закона о општинама, страна 389. и 390.

Један случај о наплати дућанске аренде по закону о сеоским дућанима, страна 390.

Ко држи какво спорно имање, на основу талије судске 10 година, јачи је у праву од оног, који на то имање подaje право на основу пресуде судске, страна 390.

При извршењу судске забране, за оцену правне важности потврђеног списка преноса покретне имовине, није надлежна полицијска власт, већ суд, страна 397. и 398.

Један случај неумесне примене чл. 161. закона о општинама у погледу казне одборника за неизвршени преглед општинских рачуна, страна 404.

Један случај односећи се на продају барута од стране бакала, страна 404. и 405.

По чл. 11. закона о фонду за накпаду штете пострадалима од града, решења Министра народне привреде извршена су, и као таква не подлеже разматрању Државног Савета, страна 405.

Одређена продаја извесног непокретног имања не може се обуставити услед доцније донесене одлуке за експропријацију тога имања, страна 405.

Један случај из закона о утамањивању штетних животиња и биљака, страна 405.

Један случај из чл. 61, 62. и 63. закона о пословном реду у Државном Савету, који се односи на питање о обновљењу административног спора, страна 45. и 46.

Председник општинског суда не може у исто време бити и члан среске скупштине, страна 415.

Ствари унете у закупно добро, служе као залог закупаоцима за кирију према § 686. грађанског закона, а сопственик ствари који то оспорава, има се упути на парницу, те да код суда противно докаже, страна 414 и 415.

Одлуке општинског одбора могу се задржати од извршења само у року који предвиђа чл. 152. закона о општинама, страна 415.

VII ПОУКЕ И ОБАВЕШТЕЊА:

О општинским пуномоћницима и њиховим пуномоћствима, страна 21, 22, 405. и 406.

О кулучењу, страна: 22, 134, 167. и 168.

О наплати такса, страна: 22, 71, 134, 159, 167, 222, 239, 255, 262, 319, 351, 382, 391, 406. и 431.

О извршењу забрана, страна 22.

О издавању уверења од стране општинских власти, страна: 22, 181, 182, 223, 239, 247, 319, и 374.

О састављању и потврђивању кандидатских листа за избор општинских часника, страна 63. и 64.

О општинским благајницима, страна: 70, 95. и 430.

О ослобођењу плаћања личног пореза, страна: 70, 71. и 182.

О накнади штете учињене злонамерном наљевином и злонамерним поништајем туђих ствари, страна: 71. и 406.

О извињању и суђењу крађа извршених у отвореном простору, страна: 71, 133, 134, 319, 320. и 391.

О разлици између казненог закона и закона о штампи у погледу кажњавања продаваца и растурача неморалних цртежа, гравира и слика, страна 79.

О застарелости државног пореза, стр.: 86. и 87.

О састављању пореских распореда, стр.: 86 и 87.

О праву службености, страна: 86 и 87.

О наплати судских и кривичних трошкова из задружног имања, страна: 86. и 87.

О општинским деловођама, страна 94.

О општинским часницима у опште, стр.: 94, 95, 103, 111, 118, 119. и 263.

О потврди јавних исправа код општинских власти, страна: 102, 103. и 430.

О избору црквених тудора, страна: 103. и 359.

О крмењу пића, страна 103.

О привременом механисању, страна 103.

О праву гласа на општинским зборовима, страна: 111, 158 и 159.

О склапању општинских рачуна, страна 118.

О извршењу и застарелости истинних пресуда, страна: 119, 134, 167, 222, 239. и 270.

О заузећу и самовлашћу, страна 119.

О наплати и одужењу пореза, страна 134.

О казнама, које изричу општински председници и кметови, страна: 134. и 222.

О банаџурима и продајцима, страна 142.

О ослобођењу општина од плаћања интереса на узете позајмице од државе за помоћ оскудним а храни од 1866—1901. год., страна 142.

О додатку општинском деловођи као отпрајнику поште, страна 142.

О наплати пореског интереса по примедбама Главне Контроле, страна: 142. и 143.

О надлежности општинских власти за равнање парничара у споровима око непокретности, страна:

О расходовању општинских облигација, стр. 159.

О § 471. грађ. судског поступка, страна: 181, 182, 223, 231. и 262.

О општинским приходима, страна 182.

О уписивању имања у пореске пописне књиге „Б“ и издавању талија, страна: 182. и 262.

О акцису, страна 182.

О надлежности општинских судова за извршење пресуда, страна 222.

О попису покретности, страна: 222. и 223.

О воденицама „Моравкама“, страна 231. и 239.

О извињању и суђењу истинних шумских кривца, страна: 231, 232. и 334.

О селским путевима, страна 238.

О одуствају и замени општинског председника, страна 239.

О праву полагања испита за општинског писара, страна: 247. и 271.

О благовремености жалби противу осуда по истинним делима, страна 255.

О заклетвама, страна: 255, 319. и 382.

О наплати такса за звона, полелеје, рипиде и т. д. страна 255.

О селским касарницама и козарарама, стр. 262. и 263.

О општинским буџетима, страна: 270, 375. и 415.

О поповљењу парнице, стр.: 270, 271, 390. и 391.

О проценанама, страна 271.

О поступању приликом одвајања села од општина, страна 271.

О застарелости покретних ствари и непокретних добара, која припадају држави, општини или цркви, страна 294.

О надлежности општинских судова за пресуђивање спорова до 200 дин., где су повериоци општине и села, страна 319.

О општинским ковевима, страна 333.

О општинским утринама, страна: 333. и 334.

О правилном разумевању § 16 а грађ. суд. поступка, страна 334.

О наплати болничких трошкова стр.: 334. и 391.

О извињању и суђењу кривца из тач. 1. § 362. крив. закона, страна: 350. и 351.

О дужностима општинских власти, да према наређењима полицијских власти врше пописе покретности и непокретности, страна 351.

О јавним и простим увредама, страна 351.

О дежурању општинских писара у варошким општинама, страна: 358. и 359.

О талијама, страна 374. и 430.

О кријумчарењу дувана, страна 374.

О наплатама свештеничких такса, страна: 374. и 375.

О застарелости пресуда, страна 382.

О надлежности суда и одбора општинског у погледу опраштања досуђене накнаде штете, стр. 390.

О мерини, страна 391.

О величини дневнице, која се издаје члановима окружног одбора, страна 406.

О наплати школског приреза, страна: 406. и 407.

О праву службености, стр. 431.

О општинским поштама, стр. 431.

О баштињењу, стр. 430. и 431.

О наплати дијурне, стр. 430.

VIII ПОУЧНО ЗАБАВНИ ДЕО:

Ретка превара, превод Д. В. Бакића, страна: 413. и 414.

Шест биста Наполеонових — А. Кофан Дојл превео с енглеског Мих. Рашковић, страна: 116, 117, 118, 127, 134, 135. и 143.

Пријатељи — приповетка Трофимова, превео с руског М., страна 173. и 174.

Лутка, превод са француског, страна: 426, 427, 428. и 429.

На странпутици, криминална историја, превео Д. Бакић, стр. 429. и 430.

IX ИЗ ПОЛИЦИЈСКОГ АЛБУМА :

Алекса А. Матић, циганин из Дворишта (са сл.) страна 416.
 Александар Милојковић — Младен Вучићевић, зв. „Санда Баругија“, коцкар (са сл.), страна 58.
 Андреја Гутваји, из Земунa (са сл.), стр. 88.
 Вождар Борђевић, из Обреновца (са сл.), страна 7 и 8.
 Васа — Василије — Николић, зв. „Васица“, коцкар (са сл.), стр. 343 и 344.
 Васа Павловић, бив. сензал из Београда (са сл.), стр. 263 и 264.
 Витомир — Витор Николић из Гостинице (са сл.), стр. 311 и 312.
 Вјекослав Најпар, (са сл.), стр. 192.
 Владимир Стојановић, слуга из Обреновца (са сл.), страна 7 и 8.
 Вука Томашев, из Аустро-Угарске (са сл.) страна 144.
 Данило Мидовановић, војни бегунац (са сл.), страна 80 и 112.
 Драгутин — Драгиша — Вељковић, зв. „Гишица“ коцкар (са сл.), отр. 320.
 Зорка Јовановић, картара, из Београда (са сл.), страна 232.
 Јанђије — Јанош — Радосављевић, из Кушијева (са сл.), страна 40.
 Јован Грегоровић, бравар (са сл.), стр. 103 и 104
 Јован — Јоса — Николић — Поцовић, зв. „Чика Јоса“, варањца (са сл.), стр. 295 и 296.
 Јован — Пузић — Чуцковић, бив. слуга (са сл.), страна 224.
 Јоца Сакочанин, коцкар (са сл.), стр. 46 и 47.
 Катарина — Јовановић — Бошковић, картара, из Београда (са сл.), стр. 176.
 Лазар Мијатовић, из Врчина (са сл.), страна 366 и 367.
 Љубица, тетка Спасоја Ненадића, из Љубања (са сл.), стр. 383 и 384.
 Мариола — Костадинка — Дина — Пакић — Станковић, из Дражиновца (са сл.), страна 215, 216, 359 и 360.
 Матија Весић — Стеван Митровић, из Суботишта (са сл.), стр. 392.
 Милан Радаковић, зв. „Личанин“, коцкар (са сл.), страна 46 и 47.
 Милан Стефановић, из Суботице (са сл.), страна 240.
 Милан Христу, типографски радник (са сл.), страна 366 и 367.
 Милица Ненадић, из Љубања (са сл.), страна 383 и 384.
 Милорад Гавриловић, бив. клонферски калфа (са сл.), стр. 64.
 Михаило Павловић, убица из Новог Пазара (са сл.), стр. 398 и 399.
 Никола Ђурић, бив. служитељ (са сл.), страна 280.
 Никола — Марковић — Гребенаровић, зв. Алексићанин, коцкар (са сл.), стр. 46 и 47.
 Никола Павловић, из Закопаче (са сл.), страна 176.
 Радосав Живадиновић, зв. „Влашче“, стр. 432.
 Радојко Поповић, бив. ђак (са сл.), стр. 87 и 88.
 Радомир Обрадовић — Љубомир Симић, из Трнавe (са сл.), страна 111 и 112.
 Сава Вукићевић, (са сл.), страна 184.
 Сава Ђурић, из Брзана (са сл.), страна 104.
 Спасоје Ненадић, зликовац, из Љубања (са сл.), страна 383 и 384.
 Спира Николић, из Македоније (са сл.), страна 23 и 24.
 Стојадин Николић, из Буљана (са сл.), страна 32, 95 и 96.
 Страхиња Ненадић, из Љубања, (са сл.), страна 383 и 384.
 Тома Ситаш, крадљивац (са сл.), страна 136.
 Фрања Фријфурт, из Суботице (са сл.), страна 71, 72 и 120.
 „Д-р Христифор Јовановић“ или Александар Савановић, Риста Оборина, варањца (са сл.), страна 183 и 184.
 Чедомир Нешковић, из Церовца (са сл.), страна 272.
 Шандор Феиров, из Бечеја (са сл.), стр. 144.

X ПОТЕРЕ :

Авдул Рушитовић, страна 191.
 Алекса Јанковић, зв. „Аскеља“, коцкар (са сл.), страна 408.
 Алекса А. Матић, из Дворишта, страна 352.

Александар Лазић, из Шапца, стр. 175.
 Александар Марковић, коцкар, страна 216.
 Анастас С. Стефановић, из Дреновца, стр. 336.
 Анџа жена Милана Борђевића, из В. Црљени, страна 232.
 Арман Швоб — Адолф Шмит — Арман Саватор Аерман, агент из Беча (са сл.), стр. 80.
 Благоје Бакрачић, страна 304.
 Благоје Нишић, столарски радник, стр. 7.
 Благоје Срејић, из Гроцке, страна 183.
 Богосав Милојевић, из Подгорца стр. 200 и 391.
 Бојко Вудетић, из Турске, стр. 296.
 Вождар Савић, стр. 7.
 Боривој Карно, бив. трговац стр. 72.
 Вудимир Ничић, алас, из Ђурије, стр. 399.
 Бушер — Шара — Август Под, из Париза (са сл.), стр. 336.
 Васа Аћимовић, стр. 191.
 Велимир Николић, келнер, страна 359.
 Влајко Миленковић, из Лесковца, стр. 320.
 Влајко Сокић, из Кушијева, стр. 375.
 Владимир Дурковић, из Шајића, стр. 191.
 Војислав Тијанић, са Петивца, стр. 312.
 Вукашин Симоновић, из Ст. Србије, стр. 128.
 Гавра Перитић, тежак, стр. 47.
 Глигорје Лазаревић, осуђеник, стр. 239 и 240.
 Глиша Вељковић, из Лалантинца, стр. 191.
 Гмитар Борђевић, из Смиловца, стр. 263.
 Горча Јовић, из Тушоваца, стр. 143.
 Данило Милановић, војени бегунац (са сл.), страна 112.
 Дача Николић, из Бугарске, стр. 136.
 Димитрије Војковић, из Рајка, стр. 327.
 Димитрије А. Борђевић, из Рсавца, стр. 263.
 Димитрије Радовић, из Забојнице, стр. 271.
 Добросав Војић, (са сл.), стр. 208.
 Добросав Стамболић, из Алексинца, стр. 391.
 Драга Релић, служанка, стр. 88.
 Драгиша Ст. Жинић, из Штубика, стр. 256.
 Драгољуб Ј. Гајић, из Осипаонице, стр. 359.
 Драгољуб Милојевић, зв. „Јагодинче“, коцкар, страна 312.
 Драгомир Башчаревић, из Мијоковаца, стр. 248.
 Драгомир Вукадиновић, бив. деловођа, стр. 240.
 Драгослав Станојевић, бив. ткачки шегрт страна 408.
 Драгиша Вељковић, зв. „Гишица“, коцкар (са сл.), стр. 256.
 Драгутин Јанвић, бив. столар, стр. 312.
 Драгутин Бор. Јовановић, из Ђушнице, страна 399.
 Драгутин Лазић, циганин из Јасенове, стр. 399.
 Драгутин Мидовановић, келнер, стр. 58.
 Драгутин — Драгомир Надрљански (са сл.), страна 344 и 352.
 Душан Борђевић, циганин, стр. 64 и 232.
 Душан Костић, зв. „Гале“, коцкар, стр. 104.
 Душан Пешић — Врзановић, коцкар (са сл.), страна 384 и 392.
 Борђе Ж. Митровић, из Нов. Корита, стр. 432.
 Борђе Мргић, ткач из Београда, стр. 183.
 Д-р Едмунд Ђирки, бив. агент, (са сл.), стр. 400.
 Жарко Ђелчић, из Ст. Србије, стр. 128.
 Живко Акувић, зв. „Муја“, стр. 359.
 Живко Кацувац, кочијаш, стр. 312.
 Живко Петровић, јорганц. радник, стр. 320.
 Живојин Јовановић, из Цветовца, стр. 48.
 Живојин С. Јовановић, из Осипаонице, страна 359.
 Живојин Стојићевић — Рајковић (са сл.), страна 159 и 160.
 Живојин Митровић, из Тијања, стр. 271.
 Живота Петровић, из Трсенице, стр. 312.
 Живота Славнић, берберски радник, стр. 224
 Здравко — Дика — Станисављевић, зв. „Буљубаша“, стр. 191.
 Илија Гавриловић, разбојник (са сл.), страна 256.
 Илија Душковић, циганин, из Даросаве, стр. 408.
 Илија П. стр. 175.
 Илија Николић, циганин, стр. 296.
 Илија Раићеловић, стр. 191.
 Исидор Ивановић, из Новог Села, стр. 360.
 Јанко Костадинов — Болаков, из Трнова (са сл.), страна 327 и 336.
 Јеврем Ђелић, из Ст. Србије, стр. 79 и 80.
 Јован Панкотан, из Винче, стр. 288.
 Јован Радосављевић, циганин, из Наувара страна 58.
 Јован Стокић, бив. трговац (са сл.), стр. 239.
 Јован Томић, из Вратарнице, стр. 360.
 Јован Томић, из Текерша, стр. 136.
 Јозеф Келер, вратар (са сл.), стр. 168.

Јохан — Лудвик — Евген — Најбер, бив. благајник, (са сл.), стр. 296.
 „Галеничке бозарије“, из Врање, стр. 208.
 Коста Илић, скитница, стр. 336.
 Коста, Стоше Николића, из Рђавице, стр. 160.
 Коста Петровић, коцкар, стр. 399.
 Костадин Бокић, из Радовања, стр. 280.
 Костадин Стојановић, из Кушијева, стр. 360.
 Костадинка — Дина жена М. Станковић, из Дражановца (са сл.), стр. 359.
 Крста Ивановић — Стаменковић, из Чагровца, страна 183.
 Леон Карно, бив. трговац, стр. 72.
 Леонида Најдановић, кројачки радник, стр. 72
 Љуба Антонијевић — „Алојз“, бив. скретничар, страна: 166 и 183.
 Љубомир С. Вучковић, из Далинаца, стр. 360.
 Љубомир Младеновић, из Свилајница, стр. 432.
 Љубомир Петровић, циганин, стр. 64.
 Љубомир Радовановић — Ускоковић, зв. „Ускок“ (са сл.), страна 200 и 312.
 Магдалена В. Велић, удова, стр. 7.
 Мара жена Миленка Станковића, из Дражиновца, стр. 175.
 Маринко Марковић, циганин, стр. 296.
 Марко Матић — Дубарија, из Црне Горе, страна 191.
 Милан Брادرарић, из Вуковара, стр. 375.
 Милан Васић — Вукашин Станишић, из Босне, страна 352.
 Милан Борђевић, циганин, стр. 64 и 232.
 Милан Јаковљевић, из Криула, стр. 271.
 Милан Јанковић из Винковца, стр. 335.
 Милан Јањић, стр. 119.
 Милан Јеврић, слуга, стр. 136 и 191.
 Милан Марковић, из Ужица, стр. 296.
 Милан Михаиловић, жандарм, стр. 271 и 272.
 Милан Настић, коцкар, стр. 304.
 Милан Радаковић, звани „Личанин“, коцкар, страна 408.
 Милан Павловић, из Сараорца, стр. 375.
 Милан Ристић, из Шеншина, стр. 88 и 95.
 Милан Стојановић, прекупац, стр. 312.
 Милан Пушњевић, из Вајева, стр. 183.
 Миладин Проквић, циганин из Даросаве, стр. 408.
 Милева — Јулка — Димитријевић, из Касидола, страна 128.
 Милева жена Стевана Јовановића, циганина, из Београда, страна 32.
 Миленко Миликовић — Гудић, стр. 280.
 Милован Миликовић — Бајић, из Пилатовића, страна 175.
 Милован Никитовић, из Мијоковаца, стр. 136.
 Милован Станојевић, из Гор. Краварице, страна 200.
 Милојко Лејшанин, стр. 72.
 Милоје Вељковић, из Добрујевца, стр. 216.
 Милоје Сретеновић, осуђеник, стр. 256.
 Милорад Јеремић, из Шутаца, (са сл.), страна 224 и 288.
 Милош Јовановић, радник лимарски, стр. 183.
 Милош Недељковић, из Јарменовца, стр. 95.
 Милутин Дамњановић, бив. слуга (са сликом), страна 384.
 Милутин Н. звани „Врља“, стр. 58.
 Милутин Радовановић, из Цветуља, стр. 248.
 Милутин Раићеловић, кројачки калфа стр. 272.
 Милутин Станковић, коцкар, стр. 399.
 Мирко Борђевић, стр. 72.
 Михаило Браун, лимарски момак, стр. 288.
 Михаило Марковић, из Београда, стр. 368.
 Михаило Радовановић — Ускоковић, коцкар (са сл.), стр. 312, 352 и 392.
 Михаило Стојановић, из Бугарске, стр. 31.
 Михаило Цветковић, слуга, из Ниша, стр. 168
 Младен Видић, из Сирогојне, стр. 191 и 288.
 Младен Вукадиновић, из Ниша, стр. 335.
 Младен Гајић, из Кољара, чтр. 271.
 Никола Ивановић, из Пољана, стр. 368.
 Никола Левтерис, Грк, стр. 80 и 88.
 Никола А. Милојевић, из Осипаонице, стр. 327.
 Никола Милосављевић, из Гуче, стр. 200.
 Ниебет — Хуго — Роланд — Сикстен, из Штокхолма, стр. 58.
 Нјасим Алшех, банкар из Видина, стр. 191 и 200.
 Новица Марковић, стр. 296.
 Павле Радосављевић, циганин, стр. 408.
 Павле Стевановић, стр. 72.
 Петар Дреновац, из Крушевца, стр. 391.
 Петар Милутиновић — Јовановић, из Салаша, стр. 40 и 312.
 Петар В. Милићевић (са сл.), стр. 159 и 160.
 Петар Чоловић (са сл.), стр. 240.

Раде Тановић, из Ојковице, стр. 391.
 Радосав Станисављевић — Глишић, из Нишњева, страна 288.
 Радисав Јов. Цветковић, из Далинаца, стр. 320.
 Радован Маринковић, хлебар, момак, стр. 248.
 Радован Марковић, слуга, стр. 232.
 Рајко Ковачевић, из Невада, стр. 256.
 Рака Ђосић, из Лознице, стр. 32.
 Ранисав Ранковић, из Врбића, стр. 271.
 Ратко Милинковић, из Љутица, стр. 248 и 256.
 Рача Иванов, из Бугарске, стр. 95 и 104.
 Рача Петровић, коцкар из Горњег Матејевца, страна 416.
 Рушид Ибишевић, стр. 191.
 Самуило Венароа, из Видина, стр. 191 и 200.
 Светислав Ст. Божић, из Годечева, страна 375 и 392.
 Светолик Н. из Угриноваца, стр. 224.
 Светозар Ђорђевић, бив. трг. помоћник (са сл.), страна 72.
 Светозар Којадиновић, калфа из Београда, страна 175.
 Сена Бакрачевић, стр. 304.
 Сима Живковић, из Ниша, страна 216.
 Сима Микић, из Параћина, стр. 255.
 Сима Стајић — Дојаница, из Буковика, стр. 160.
 Слав Чакаров, из Котела, (са сл.), стр. 327 и 336.
 Станко Ђосић, из Далиноваца, стр. 280.
 Станко Ђорђевић, из Торонца, стр. 263.
 Станко Игњатов, бив. слуга, страна 47.
 Станко Марковић, (са сл.), стр. 159 и 160.
 Станиша Ускоковић — Максимовић, коцкар, страна 312.
 Стеван Јовановић, циганин, из Прњавора, стр. 368 и 384.
 Стеван Полић, из Баточине, стр. 95.
 Стојан Ђорђевић, из Сурдулице, стр. 336.
 Стојан Манојловић, варалица, (са сл.) стр. 192.
 Стојан Ал. Стојановић, из Н. Корита, стр. 416.
 Стојан Николић, из Булана, стр. 32.
 Стојмен Мил. Станковић, стр. 191.
 Страхиња Ненадић, из Љубања (са сл.) страна 344. и 383.
 Софија Ц. Петровић, стр. 112.
 Спасоје Ненадић, из Љубања (са сл.), страна 344, 375 и 383.
 Сретен Макић, из Параћина (са сл.) стр. 368 и 383.
 Сретен Тасић, из Реовца, стр. 399.
 Суља Рушитовић, стр. 191.
 Тихомир Ђорђевић — Јакомир Миливојевић, из Леновца, стр. 336.
 Тодор Микша, бив. књиговођа, стр. 288.
 Тома Ситаш, шегрт (са сл.), стр. 128 и 136.
 Фердинанд Шовец, бив. поштански експедитор (са сл.), стр. 47. и 48.
 Филип Ђорђевић, из Ђуштице, стр. 312.
 Чедомир Јаковљевић, из Бачине, стр. 136.
 Цветко Петровић, надничар, стр. 112.

XI ТРАЖЕ СЕ:

Алекса Алексић, из Крагујевца, стр. 87.
 Александар Ст. Станковић, из Крагујевца, страна 312.
 Вожа Божић, молерски радник, стр. 280.
 Борка Јовановићева, служавка, стр. 491.
 Бошко Дејић, циганин, стр. 40.
 Василије Цветковић, из Тесовишта, стр. 103.
 Видоје Марковић, из Обреновца, стр. 398.
 Витомир Матић, бив. практикант, стр. 103.
 Владимир Мићић, из Прокуља, стр. 72.
 Владимир Станковић — Стошић, из Београда, страна 384. и 398.
 Владимир Трајковић, димар, стр. 32.
 Драгомир Мат. Ковачевић, из Дучаловића, страна 296.
 Душан Јовановић, кројачки калфа, стр. 87.
 Вока Драгићевић, зв. „Гауви“, келнер, стр. 344.
 Вока Младеновић, из Прокуља, стр. 72.
 Ђорђе Анзић, циганин, из Ђићевца, стр. 304.
 Ђорђе Јанковић, општински чувар, стр. 135.
 Живота М. Манојловић, из Дражња, стр. 255.
 Живорад Ђ. Панић, из Диваца, стр. 144.
 Илија Богдановић, из Македоније, стр. 87. и 95.
 Илија Ив. Станковић, из Сремци, стр. 415.
 Јевђевице — Јанковић — Јуришић, из Рилаца, страна 359.
 Јован Мир. Костић, звани „Буцак“, из Лукова, страна 263.
 Јован Николић, циганин, стр. 72.
 Јован Стојиљковић, из Сикирја, стр. 352.
 Јосиф Крстић, из Белога-Сења, стр. 280.

Каја, жена Тоше Песаковића, стр. 58.
 Лазар Аћимовић, бив. председник општински, страна 208.
 Лазар Петровић, бив. сарај, стр. 375.
 Лепосава Т. Пешић, служавка, стр. 160.
 Љубица Ва. Јовановић, из Београда, стр. 176.
 Магдалена Кибач, служавка, стр. 58.
 Маринко Савдуловић, циганин, стр. 48.
 Марко Владић, из Лознице, стр. 168.
 Миладин Р. Лазаревић, из Јованпце, стр. 128.
 Милан Вуловић, пекарски продавац из Београда, страна 335.
 Милан Јеврић, из Ведућа, стр. 352.
 Милан Павловић, штамп. радник, стр. 95.
 Милета Ж. Милорадовић, из Трнаве, страна 128. и 184.
 Милорад-Михаило Гавриловић, клонфер, стр. 22.
 Милорад Игњатовић, бив. контролор, стр. 144.
 Милорад Јовановић, из Мајдана, стр. 407.
 Милорад Каргановић, бивши шегрт из Ваљева, страна 232.
 Мирослав Петковић, бив. шегрт из Београда, страна 232.
 Митар Миливојевић, из Шапца, стр. 415.
 Михајло Мајсторовић, обалски радник, страна 407.
 Недељко Милосављевић, из Губин Дола, стр. 375.
 Негован Маринковић, из Шапца, стр. 344.
 Нина Валшћан, служавка, стр. 48.
 Никодије Радосављевић, циганин, из Комарице, страна 135.
 Осман Дејић, циганин, стр. 40.
 Павле Јовановић, из Обреновца, стр. 407.
 Павле Ј. Радуловић, из Мокрање, стр. 168.
 Петар Маринковић, циганин, из Гаоговца, страна 320.
 Петар Мишић, из Брестова, стр. 58.
 Ридивој Ил. Јанковић, из Влашке, стр. 312.
 Радисав Недељковић — Радојичић, из Трновце, страна 239.
 Радован Чумић, из Г. Трешњевице, стр. 335.
 Раца Дејић, циганин, стр. 40.
 Сава Савић, чувар, стр. 144.
 Санда, жена Анте Пешића, из Клајића, страна 207.
 Светозар Алексић, коцкар, стр. 398.
 Светолик Дулић, из Обреновца, стр. 407.
 Сима Красојевић, спекулант, стр. 431.
 Светолик Николић, из Београда (са сл.), стр. 72.
 Смиљана Гл. Стојановића, из Ђурђева, стр. 288.
 Спира Н. Димитријевић, из Гопеша, стр. 224.
 Сређоје М. Пилчевић, из Крушнице, стр. 80.
 Срећко Васић, из Реовца, стр. 327.
 Станоје Јовановић, паракувар, стр. 119.
 Стеван Чед. Жујовић, из Рајковца, стр. 176.
 Стеван Јовановић, бив. дијурниста, стр. 255.
 Стојан Процић, из Медвеће, стр. 200.
 Тома Андријашевић, из Лазова, стр. 232.
 Трајко Наумовић, зидар, стр. 58.
 Филип Вебер, из Штрасбурга, стр. 48.
 Чедомир Алексић, из Ужица, стр. 168.
 Чедомир Лазић, шегрт, из Београда, стр. 184.
 Чедомир Трифуновић, из Петљевца, стр. 87.
 Цветко Бајат, из Велике Јасикове, стр. 168.
 Првџа Дејић, циганин, стр. 40.
 Шана — Тамана — Динић, удова, из Ниша, страна 398.
 Шандор Недић, зидарски радник, стр. 208.

XII СКРЕЋЕ СЕ ПАЖЊА:

Алекса Асковић, циганин, из Леновца, стр. 263.
 Алекса Јовановић, зв. „Аскеља“, коцкар, страна 240.
 Александар Радосављевић, циганин, стр. 351.
 Атанасије Јанец, (са сл.), стр. 360.
 Бошко Поповић, из Плавне, стр. 224.
 Бранко Васић, циганин, стр. 351.
 Ведамир Бајић, коцкар, стр. 240.
 Владимир Болински, стр. 296.
 Драгољуб Милојевић, зв. „Јагодиче“ (са сл.) страна 328.
 Драгомир Стевановић — Чумић, коцкар, страна 240.
 Драгутин Јовановић, коцкар, стр. 263.
 Ђорђе В. Адамовић, из Бољетина, стр. 415.
 Ђорђе Сидеров, (са сл.), стр. 360.

Ђорђе Цукић, (са сл.), стр. 175.
 Жарко Ракић, кесарош, стр. 279.
 Живко Капувац, кочијаш, стр. 328.
 Живка Марковић, из Панчева (са сл.), стр. 256.
 Живојин Јовановић, коцкар, стр. 263.
 Здравко Јовановић, из Рашанца, стр. 384.
 Илија Радовић, коцкар, стр. 263.
 Јанко Карадимов, (са сл.), стр. 360.
 Јован Брестовљанин, из Злата, стр. 328.
 Јован Грегоровић, бравар, стр. 64.
 Јосиф Костић, зв. „Шиља“ коцкар, стр. 343.
 Јован Крснић, коцкар, стр. 240.
 Јован Крснић, из Шапца, стр. 28.
 Јоца Томић, из Вршца, стр. 240.
 Коста Крстић, коцкар, стр. 240.
 Коста Младеновић, циганин, стр. 352.
 Лазар Васић, циганин, стр. 351.
 Лазар Цветковић, стр. 175.
 Љубомир Бошковић, зв. „Ључе“, коцкар (са сл.), стр. 368.
 Љубомир Радвановић — Ускоковић, коцкар (са сл.), стр. 328.
 Марија Гујаш, служавка, (са сл.) стр. 128.
 Мата Маринковић, циганин, стр. 351.
 Милан Грбић зв. „Ђона“, коцкар (са сл.), страна 376.
 Милан Стојановић, звани „Сунце“, прекупач, страна 328.
 Милан Црвенковић, из Паштрића, стр. 208.
 Миленко Петровић-Рајић, из Петровца, стр. 208.
 Милица Гроздић, из Лапова, стр. 96.
 Милица Н., стр. 183.
 Милутин Милошевић, зв. „Лорд“, коцкар, страна 240.
 Милутин Петровић, коцкар, (са сл.), стр. 376.
 Михаило Т. Наун, из Београда, стр. 168.
 Михаило Николић, коцкар, стр. 263.
 Михаило Радвановић-Ускоковић, коцкар, страна 263. и 328.
 Младен Костић, коцкар, стр. 263.
 Младен Настић, коцкар, стр. 240.
 Никола Ђорђевић, циганин, стр. 87.
 Никола Лунгулеско, из Турн-Северина, (са сл.), страна 32.
 Обрен Маркуловић, из Тришића (са сл.), стр. 24.
 Павле Томић, из Простинца, стр. 320.
 Паун Павловић, из Рашанца, стр. 384.
 Петко Ватов, из Куле, стр. 328.
 Петар Николић, коцкар, страна 240.
 Радисав Радовић, коцкар, страна 240.
 Радивој Радуловић, коцкар, (са сл.), стр. 376.
 Рајко Декић, циганин, стр. 312.
 Светислав Томић, коцкар, из Гуче, страна 240.
 Сима Бирђан, бив. кондуктер (са сл.), стр. 208.
 Симон Јовањел, из Подгорца, страна 48.
 Станко Окановић, коцкар, страна 263.
 Станислав Динић, зв. „Боца“, коцкар, стр. 343.
 Станиша Ускоковић, коцкар (са сликом), страна 240. и 328.
 Франтишек Фијел, из Аустро-Угарске, страна 351.
 Чедомир Ђорђевић, коцкар, стр. 240.
 Чедомир Комченовић, из Босуте, стр. 200.

НЕПОЗНАТИ КРАДЉИВЦИ:

Страна: 7, 24, 32, 40, 48, 64, 72, 79, 87, 96, 104, 119, 120, 128, 136, 143, 144, 160, 168, 175, 183, 191, 200, 208, 216, 224, 232, 248, 256, 272, 280, 296, 304, 312, 320, 327, 336, 344, 352, 360, 368, 375, 384, 392, 399, 400, 408, 416. и 432.

СЛИКЕ НЕПОЗНАТИХ ЛИЦА:

Страна: 32, 58, 96, 120, 128, 280, 360, 400, 407, 416.

НАЂЕНИ ЛЕШЕВИ:

Стр.: 7, 136, 175, 182, 183, 216, 247, 248, 271. и 432.

ХАЈДУЧИЈА И ЗЛИКОВЦИ:

- Гвоздез Мишић, из Сете Реке (са сл.), стр. 248.
- Милан Максимовић, из Горнице (са сл.), страна 248.
- Миленко Милинковић — Гуцић, из Пилатовића, страна: 407, 431. и 432.
- Милосав Стојановић, из Ловаца (са сл.), страна 96. и 112.
- Милорад Јеремић, из Шутала (са сл.), стр. 263. 288. и 304.
- Страхиња Ненадић, из Љубања (са сл.) страна 376. и 383.
- Тома Јевтић, из Грачанице (са сликом), страна 248. и 312.

ИЗ СТРАНОГ СВЕТА:

- Криминална збирка рукописа*, страна 6. и 7.
- Дејчи испусти*, страна 7.
- Они који после смрти*, страна 7.
- Крађе криминалитета у Белгији*, страна 223.
- Настав у аргентинским казним заводима*, страна 223.
- Узроци убиства у Француској*, страна 223.
- Међународни конгрес за сузбијање трговине белим робљем*, страна 278. и 279.
- Просјаштво у Лондону*, страна 279.
- Крађа из љубави*, страна 279.
- Крађа из фетишизма*, страна 279.
- Промена улога*, страна 279.
- Порицање идентичности једнога леша*, стр. 279.

- Шпанске варалице за олако стицање блага*, страна 294. и 295.
- На празну кривичне неурационалности*, стр. 303.
- Женска слабост и сујета узрок флсификату*, страна 303.
- Крађа из страсти за имаоиниом*, стр. 303. и 304.
- Непоузданост представе о малом размаку времена*, страна 304.
- Нове злочиничке и вараличке мајсторије*, страна 334. и 335.

РАЗНО:

- Изјаве уредништва, страна 304.
- Књижевни оглас за „Криминалну Тактику“ страна 40.
- Исправке, страна: 8. и 24.

ПОЛИЦИЈСКИ ГЛАСНИК

СЛУЖБЕНИ ЛИСТ МИНИСТАРСТВА УНУТРАШЊИХ ДЕЛА

„ПОЛИЦИЈСКИ ГЛАСНИК“ издаван једанпут, а према потреби и више пута недељно. Претплата се полаже у напред, и то најмање за пола године код свију полицијских власти, и износи: 20 динара на годину за државна и општинска надлештва, а за све друге претплатнике у опште 12 динара годишње. За иностранство: годишње 24, полугодишње 12 динара у злату. Поједини бројеви „Полицијског Гласника“ не продају се. Рукописи се не враћају.

СТРУЧНИ ДЕО

ПРАВО ПОМИЛОВАЊА

Питање о томе, да ли је право на помиловање искључиво право Круне, или је за практику тога права везано начело министарске одговорности, па самим тим и министарске компетенце, да цени има ли или нема места помиловању, неоспорно је од великог значаја.

Наравно, да ово питање добија своју праву начелну важност у уставним земљама, а у првом реду тамо, где је парламентарни систем владе што јаче уставно изражен и загарантован. У земљама, где је воља владоца више или мање искључива директива и основа државне управе, у којој су министри извршни органи његове и правне и политичке свемоћи, најмање би имало смисла диктовати смисао владаоче прерогативе односно употребе права на помиловање. Неограничена употреба тога права садржана је већ у његовом општем правном и политичком положају суверена, у коме је сконцентрирана сва државна власт. У таквој држави не постоје она ограничења, која доносе појам поделе државне власти у облику савремене, уставне државне организације, или, како се она обично назива речником правника, савремене правне државе; не постоји уставна министарска одговорност, па самим тим ни њихово право на самостално и облигатно учешће у појединим државно-правним актима владачевим.

Ако је и у таквој земљи Министар морално позван, да узима учешћа у државним пословима на строго моралној основи, а са поштовањем оних скрупула, које је владалац већ прописао и важе као закон, он није уједно и правно обавезан да тако поступа у оном смислу, у коме је та обавеза изражена у уставним земљама у облику министарске одговорности. До душе, и у неуставним земљама за акте, који траже његово формално учешће, Министар може покушати да свом гледи-

шту обезбеди важност повлачењем с положаја, ако се такво његово гледиште не би примило, дакле одрицањем учешћа у послу, са којим не би био начелно солидаран; али такав корак имао би у главном моралан, а не политичко-правни значај. Другим речима, он би то радио као исправан, савестан чиновник, зато, што је нашао, да му то и моралне скрупуле и појимање положаја налажу; али, он не би морао тако и да поступи, јер његов положај има у главном само саветодавни карактер.

Међутим, у уставној земљи његов је положај сасвим другачији. Као непосредни орган парламентарне владе он је одговоран за сваки акт владаочев у државним пословима, за који се његов према-потпис тражи; а самим тим, он је дужан да одрече своје учешће у акту, са којим не би био солидаран. У уставним земљама дакле Министар има не само право, но и дужност да цени исправност сваког акта, за који даје потпис. Према овоме појмљиво је, да дискусија о пракци права на помиловање може имати свој прави значај тек у уставној земљи.

Али баш због тога, што и с обзиром на начело министарске одговорности и на нарочиту етичку природу овог права, не може наступити случај, да Министар правно одговара за такве случајеве ни у уставној земљи, настаје деликатно питање, да ли онда у опште има смисла признати Министру право, да се у пракци овога владаоачевог права меша на начин који му даје и намеће његов уставни положај одговорног министра; или се његово учешће има да сведе просто на значај саветованог Круниног органа? Другим речима: је ли употреба овога права искључива атрибуција Круне у том смислу, да је он може независно од надлежног Министра практиковати, или је потребно сагласно министарско учешће, какво се тражи за остале државно правне акте, које Министар према потписује?

Пре кратког времена, а поводом једног конкретног случаја, због кога су у једном делу домаће штампе истакнути при-

лично оштри приговори, додиривано је у неколиким новинарским чланцима питање о помиловању и с гледишта уставне компетенце Министра Правде. Тај полемички случај може да послужи као разлог, да би било целесходно позабавити се овим питањем и у облику овакве једне расправе. У нас се, и иначе, тако много у јавности полаже на што чистију примену начела парламентарности, па није рђаво посветити овом питању колико толико пажње, те да се с те стране допринесе ма и у најскромнијој мери правилном појимању ствари. Расправа овог питања, у осталом, и због важних последица, које оставља и може оставити примена највише милости, има велики практични интерес. Свима тим обзирима може се објаснити што му се на страни даје места у литератури, а сам тај факт најбоље тврди, да је питање по себи веома деликатно, и да није толико јасно, да би била искључена потреба за његову литерарну дискусију.

Констатујући, да је ово питање спорно чак и за једну Немачку, у којој правничка литература тако високо стоји, како ни у једној другој културној земљи, професор универзитета у Халу, Д-р Едуард Ленинг, претреса ово питање у једној краткој монографији објективношћу и озбиљношћу научара од вредности. Мислили смо, да његово мишљење и аргументација имају у толико већу вредност за нас, у колико он то чини и с обзиром на онако конзервативну уставност, какву имају Пруска и остале немачке државе, па ипак налази, да је Министар, који према потписује указе о помиловању, ако и не правно, а оно и морално и политички потпуно одговоран за исправност тих указа; па према томе, да он има права, као и у свима осталим државноправним пословима, да их узима у оцену и да одбија своје учешће у свима случајевима, са којима не би био сагласан. Као непосредни повод, који га је на ову дискусију изазвао, Д-р Ленинг означава факат многобројних помиловања, која су годинама узела маха у толико широком размеру, да су већ и у ширим слојевима нације изазвале страх,

да ће се на тај начин знатно оштетити углед законитости. Ако је ово гледиште тачно за једну Немачку, у толико је оно умесније за нашу земљу, у којој је уставност строго на парламентарној основи, са пуном санкцијом и политичке и правне министарске одговорности. Стоји одиста то, да, с обзиром на строго етичку страну, која преовлађује у оцени и пракци права помиловања, Министар не може и правно да одговара за своје потписе на указима о помиловању; јер би било неоправдано па и немогућно изразити нарочите одредбе, којима би се практика највише милости обавезно и за Круну и за Министра нормирала на једној одређеној основи, по којој би се увек могло да зна, да ли се у конкретном случају и у којој мери треба користити правом помиловања. Онамо, где највише преовлађују обзира милосрђа и бољевог учешћа моралне човечије природе, више обзира сажаљења и срца, него правичности и целисходности, немогућно је формулисати одредбе, кад и и у којој мери треба дати помиловање, а кад не, па је самим тим немогућно тражити поред моралне и политичке, још и правну одговорност надлежног Министра за поједине случајеве примљеног права помиловања. Али, и ако је несумњиво да то стоји, не може се из такве природе права на помиловање извести закључак, да самим тим, што Министар не може за то правно одговарати, што се начела правне министарске одговорности не могу на овакве случајеве применити, да њему у опште не припада право да испитује и цени овакве указе, већ само да их потписује, те у ствари да практика тога права припада искључиво Краљу. Смисао министарске одговорности није само у томе, да Министар може бити оптужен и осуђен, него за најпретежнији део његовог учешћа у државној управи постоји као главна санкција његова политичка одговорност, а по том тек, и као спореднија, његова морална одговорност пред јавним мњењем. У једној уставној земљи, у којој се владаоцу не би нарочитим текстом устава признало искључиво учешће у употреби права на помиловање, Народно Представништво било би увек у праву да тражи објашњење о оваквим указима, и да у претресу опште политике владине, у адреси, изрази своје негодовање на држање Министра Правде у питањима помиловања, за које је дао премапотпис; а самим тим, такав Министар, па према тежини и обиму израженог нерасположења, чак и цела влада, којој он припада, мучно да би могао остати и даље на министарском положају. Његова политичка одговорност била би у том случају и несумњива и потпуна; он би био за даље односе са таквим Народним Представнишвом, по правили, немогућан. Јер, чиме би могао надлежни Министар признати, да он није био компетентан, да улази у оцену материјалне исправности указа и да је право помиловања искључива ствар владоца, кад се и за такве акте тражи његов премапотпис и кад устав за све такве акте, не изузимајући ни указе о помиловању, везује надлежност владе било у облику према потписа свију Министара, било у облику премапотписа једног само Министра, као непосредно над-

лежног. Дотле, док устав не учини нарочити изузетак за поједине државно-правне акте, дотле за сваки акт, за који се тражи премапотпис Министров, он је по уставу одговоран. Овај принцип нарочито и у пуној мери вреди за парламентарну владу и у теорији и у пракци, па је примењен и у нашој уставности. Начело министарске одговорности односи се на све акте, које Министар премапотписује, изузев случајеве који би били нарочито уставом предвиђени; а већ и сувише је позната уставна одредба, да владалац не може практиковати државну власт друкче, но са учешћем или премапотписом Министра, у колико нема нарочито предвиђених изузетака. Свакојако, овај је разлог начелне важности за решење истакнутог питања. Приговори, који би се против њега непосредно истакли, мучно би се могли правдати већ и са гледишта опште признатих основних начела, која вреде за уставне државе. Тиме се може објаснити, што се, у тежњи, да ипак оправдају своје гледиште противници овог мишљења служе другим разлозима и не покушавајући да побију умесност истакнуте главне аргументације. Поступајући тако, они се стављају махом на етичку пророду овога права, кад је реч о његовој примени, па у вези са прерогативама, које непосредно излазе из права владаоачевог суверенитета, труде се да објасне, да право на помиловање у опште не може и другом да припада, ако се хоће да оно у истини буде израз владаоачеве пракци; јер право помиловања, као нарочита прерогатива, само је израз суверенитета, а овај припада искључиво владоцу. Због тога и ако је формално, по уставу, и за овакве акте потребан премапотпис надлежног Министра, ипак је право помиловања нарочито владаоачко право, које има да се примени искључиво по срцу и расположењу његовом, а не по назорима његовог Министра. Овоме гледишту можда је највише допринео па га, уз иначе велики правнички ауторитет, који је имао, најјаче заступао покојни Мителмајер. „Одлука о помиловању у ствари је израз осећаја и савести владаоачеве, о чему се не може давати никаква правна рачуна, а већ од моралне одговорности владалац неће бити никад слободан. Ако би се хтела да истакне министарска одговорност и за пракци права на помиловање, то би се морало утврдити, да Министар може одређи свој премапотпис у сваком случају, кад је владалац у светом моменту изговорио реч „милост.“ само ако би нашао да милост није заслужена. Било би вредно запитати се: какав би утисак таква појава оставила на здрав дух народа? Ко може да оцени је ли помиловање заслужено? Па то и јесте природа помиловања, да оно срећно дејствује и где иначе нема никаква формална разлога на истицање таквог захтева! Та то би било неповерење, које би хтело све па и најнежније односе да веже за строге правне форме и услове“ — узвикује славни немачки криминалиста.

(наставиће се)

Милутин А. Поповић.

ПОЛИЦИЈСКА УРЕДБА

Један од наших најстаријих, а за време и прилике у којима је постао и од најпотпунијих и најсавременијих закона јесте, нема спора, *Полицијска Уредба*, која са извесним изменама и допунама важи и данас као поступак државним и општинским властима, како за извиђање и пресуђење иступа из III части Казненог Закона, тако и за извиђање и пресуђење и многих других иступних дела, казнимих по специјалним законима, која спадају у надлежност полицијских и општинских власти, а за чије извиђање и пресуђење није прописан нарочити поступак.

Тако:

У чл. 11. *Уредбе о механама и кафанама* прописана је казна за лица, која би своју зграду употребила за механу, а не би претходно добила месно механско право. Казна је од 5—20 талира, а у случају поврата долази и затвор од 3—15 дана. Истом казном кажњава се по § 22 ове *Уредбе* и лице које би упражњавало механску радњу без личног механског права.

У § 24 исте *уредбе* прописана је казна од 5—20 талира (у случају поврата од 10—40 талира) за сопственика механе, који би их издали под закуп личностима, које немају личног механског права.

Ове исте казне, по §§ 19 и 27 *Додатка уредби о механама* од 25. маја 1764. год., важе у свему и за кафеције, па и за лица која би крчила пиће по баштама, у бакалницама, на саборима и панађурима.

По § 28 овог *Додатка*, бакалцима је забрањено да продају обична вина, пиво, ракију и томе подобно; за противно поступање прописана је казна од 10—30 талира.

Изрицање свију ових казни стављено је у дужност *полицијским властима*, али ни за један од побројаних случајева није казано како ће се ислеђивати, нити су поменути докази, нити пак прописан пут и начин у погледу права и рока за жалбу. Међутим, они су се увек ислеђивали, па се и данас ислеђују по *Полицијској Уредби*.

Исто је тако и са иступима, који су предвиђени *законом о местима*, од 16. јула 1866. и његовим допунама од 21. априла 1885. год.

У § 9. овог закона, који је, узгред буди речено, једини који говори о казнама, вели се ово:

„Ако би који правни куће и зграде ван вароши, која је утврђена регулационим планом, па на опомену полицијске власти не би од тога одустао или не би подигнуту зграду срушио, полицијска власт казниће имаоца до 30 дана затвора или повчано до 150 динара, и наредиће му да зграду поруши, што ако не учини у остављеном року, сама ће власт о трошку осуђенога рушење извршити.“

Пошто закон ништа не говори о поступку за извиђање ових иступних кривица, то се и оне извиђају и пресуђују по *Полицијској Уредби*.

Члановима: 21 тач. 11-ом, 22 тач. 13-ом 24 тач. 25-ом, 26-ом и 28 *Закона о уређењу санитетске струке и чувању народ-*

ног здравља, стављено је у дужност полицијским и општинским властима, да извиђају и пресуђују све кривице, побројане у овим законским прописима, а чл. 33 истог закона овлашћен је Министар унутрашњих дела да може прописати све мере, које овим законом нису предвиђене а показале би се као потребне, као и да може за непослушност наспрам ових мера, одредити казну до 30 дана затвора или до 150 динара у новцу.

На основу овог овлашћења, прописана су *Правила о уређењу хлебарница и регулисању проституције*.

По тач. 21 ових последњих правила, осуђена особа има права жалити се против пресуде средске власти само окружној полицијској власти, а тако исто и противу осуде окружне власти, која је осуду изрекла, и то најдаље за 6 дана од кад се саопшти пресуда.

Изузев ових прописа, који се поглавито тичу жалбе, никаквих других одредаба нема ни у овим правилима ни у самом закону, које би се односиле на поступак око извиђања и пресуђивања кривица, казнимих по овом закону и правилима на основу њега прописаним. *Полицијска уредба* и у овим случајима дошла је у помоћ пракси, и својим одредбама о доказима попунила недостатак у закону.

У § 42. *Закона о заштити сточних зараза у оштре и мерама за угушивање тих зараза*, прописана је казна до 2 месеца затвора или до 300 динара у новцу за оне, који би се огрешили о одредбе овога закона, а у § 46 истог закона изриком је казано да ће ову казну изрицати *средска полицијска власт*. Пошто ни за овај закон нема никаквог поступка, то се пракса служила и служи *Полицијском Уредбом*.

Противно побројаним случајевима, за остале, опет, по специјалним законима казниме иступе, прописан је једновремено и поступак.

Тако:

По чл. 25 *Закона о лову*, протоколи званичних органа за надзор дова, потпун су доказ за кривице које се по овом закону извиђају и пресуђују, а по чл. 31. истог закона, жалбе против пресуда полицијских власти подносе се Министру народне привреде у року од 3 дана по саопштењу.

По чл. 11. *Закона о унапређењу сточарства*, „општинске власти узимаће појединце на одговор по *Полицијској уредби* и казнити новчано од 5—20 динара у корист општинске касе,“ а „жалбе против осуда општинских власти разматра и у последњем степену расправља средска, односно окружна полицијска власт. *За рок и подношај жалбе, као и за застарелост кривице, вреде прописи Полицијске уредбе.*“

По чл. 4. б. *Закона о сеоским дућанима* „који би се од сеоских дућанија ухватио да продаје и оне еспане, који нису у овом закону обележени, казниће се први пут са 100, други пут са 250, а трећи пут са 500 динара, у корист општинске касе, и радња ће му се забранити.

Казну изриче надзорна средска власт, и противу осуде има места жалби мини-

стру народне привреде у року од петнајест дана. Решење министра привреде извршно је.“

По чл. 133. *Закона о шумама*, реферати шумара, подшумара и чувара шума, поткрепљени увиђајем општинског суда, у погледу доказа равнају се јавним исправама по кривичном поступку, а по чл. 126. истог закона, жалбе против пресуда и решења средских и општинских власти подносе се првостепеном суду у року од 3 дана.

По чл. 9. *Закона о унапређењу воћарства*, све кривице по овоме закону „извиђа по *полицијској уредби* општинска власт оне општине у којој се учине,“ а „жалбе противу осуде општинског суда разматрају и коначно расправљају надлежне полицијске власти. *За подношај жалбе вреде прописи полицијске уредбе.*“

По чл. 6. *Закона о уништавању штетних животиња и биљака и заштитивању корисних животиња*, „општинске власти узимаће појединце на одговор по *полицијској уредби* и казнити од 5—50 динара у корист општинске касе,“ а „жалбе противу осуда општинских власти разматрају и у последњем степену расправљају средске односно окружне полицијске власти. *За рок и подношај жалбе као и за застарелост кривице, вреде прописи полицијске уредбе.*“

И најзад:

По чл. 28. *Закона о риболову* „Дела предвиђена овим законом, ислеђује по *полицијској уредби* и казне изриче и извршује надлежни општински суд, у чијем је атару казниме дело учињено, или надлежна полицијска власт, ако је дело учињено на Сави, Дунаву или Дрини. Жалбе противу осуда општинских власти разматрају и у последњем степену расправљају надлежне полицијске власти, а жалбе против осуда полицијских власти, коначно расправља Министар народне привреде. *За рок и подношај жалбе вреде прописи полицијске уредбе, а за застарелост одредбе казненог закона.*“

Као што се из изложеног види, у пракси се разликују, у погледу извиђања и пресуђења, ове четири категорије иступа:

1. Иступи из III. части Казненог Закона, за чије ислеђење постоји нарочити поступак — *Полицијска Уредба*.

2. Иступи предвиђени специјалним законима, који се извиђају и пресуђују по специјалним поступцима (иступи казним по закону о лову и шумама).

3. Иступи предвиђени специјалним законима, који се, по изричном законском наређењу, извиђају и пресуђују по *Полицијској Уредби* (иступи из закона о унапређењу сточарства и воћарства, о уништавању штетних животиња и биљака и из закона о риболову), и најзад

4. Иступи, који се кажњавају по специјалним законима, али за чије извиђање није прописан никакав поступак, те се с тога извиђају по општем поступку за иступе — *Полицијској Уредби* (иступи из закона о местима, по уредби о кафанама и механама, по закону о уређењу санитарске струке и чувању народног здравља, по закону о заштити од сточних зараза итд.)

Већ и сам тај разлог, што Полицијска Уредба, која је издана још 1850. год. (18. маја), важи и данас као поступак за извиђање и пресуђење $\frac{3}{4}$ иступних дела, био би потпуно довољан да се о овој уредби опширније проговори; да се многе њене одредбе, које су постале у времену када нисмо имали ни Казненог Законика ни Кривичног Поступка, претресу и објасне.

Али сем овога разлога постоји још и један други, много важнији и претежнији с обзиром на велику практичну примену Полицијске Уредбе. Мислимо на оне њене одредбе, за које многи с пуним правом сумњају: да ли су још у важности или не?

Било би неправедно приписивати ову сумњу незнању оних који сумњају. Напротив, она је пре последица нехата и незнања оних, који су Полицијску Уредбу на дохват мењали, допуњавали и издавали и таквим својим радом допринели, да је данас доиста тешко одредити: шта у овој Уредби важи, а шта је укинута?

Довољно је, да пажљиво разматримо и упоредимо неколико разних издања Полицијске Уредбе, па да се о овоме одмах уверимо.

Тако у издању од 1887. год. (са Казненим Закоником) налазимо код § 1. приредбу ове садржине: (наставиће се)

Д. Ђ. Алимпић.

ОДЕЉЕЊЕ ЗА ПРИЈАВЉИВАЊЕ СТАНОВНИШТВА

У ред најпотребнијих и најкориснијих одељења свих добро уређених европских полиција (осим енглеске, у којој тога никако нема) спада, нема сумње, и одељење: „за пријављивање становника“.

Оно је основа на коме почива успешан рад полиције у осталим њеним одељењима, а јако спомоћно средство многим другим државним надлештвима, као и приватним грађанима у давању потребних података за поједина лица у томе месту.

Свакој је полицији неминовно потребно да зна: где њени грађани живе; њихово кретање и њихове фамилијарне прилике, ако би желела, да успешно испуњава свој задатак. У колико је грађанство некога места многобројније, у толико је и та потреба јача.

Са оскудицом таквога сазнања она би и поред своје најбоље воље и уложеног труда била немоћна: да, са успехом, прати рад и кретање подозривих и, по јавни поредак, опасних лица; да у проналажењу криваца показује добре резултате; да врши контролу над грађанима у испуњавању њихових разноврсних дужности; да своју администрацију у знатној мери упрости и т. д. Она би, једном речи, у многим случајевима имала, да припише своје успехе пре пуком случају, него уложеном раду и енергији.

Без помоћи тога одељења општинска власт би често пута била у немогућности да зна: који су јој грађани стални а који придошли; како их треба рачунати у погледу поданства; каква политичка права

имају поједини од њих и т. д.; код судова би послови у многим одељењима застајали, због непознавања грађана, због чега су најобичније последице честа одлагања претреса и рочишта. Пореске власти би врло често губиле трагове својих неисправних пореских обвезника; за случај брзе мобилизације, или војничке вежбе; поштанске власти би далеко неспособније биле, да брже и тачније испуњавају своју дужност према публици, као што је, уз припомоћ тога одељења, чине; па и приватна лица би осећала врло често тешкоће ако би им кад год устребало, да сазнају за стан кога њиховог дужника, пријатеља или другог кога лица.

Постојањем овога одељења многе се тешкоће у поменутих пословима отклањају или се у већој или мањој мери ублажавају, а све то зависи од степена његове уређености и од количине и каквоће прибраног материјала, који за ту сврху треба да служи.

И код нас се, од пре дуго година ценила корисност и потреба таквих одељења.

Постојањем овога одељења многе се тешкоће у поменутих пословима отклањају или се у већој или мањој мери ублажавају, а све то зависи од степена његове уређености и од количине и каквоће прибраног материјала, који за ту сврху треба да служи.

И код нас се, од пре дуго година ценила корисност и потреба таквих одељења. То се види по томе, што је и наш законодавац још у 1861-ој години предвидео казне за оне који дужност пријављивања тачно не испуњавају. Честе полицијске и општинске наредбе о томе пријављивању: одређивање строжијих казни због кривица те врсте од стране законодавног тела у 1899. год. и стварање: „правила за вођење регистара становника“, која су пре кратког времена објављена у „Српским Новинама“ — несумњиви су докази, да се у нас то питање посматра са свом збиљом, које оно за заслужује.

Потреба за добро уређеним и организованим таквим одељењем осећа се све јаче и акутније нарочито у Београду као највећем месту у Србији.

И поред тога, што ту потребу донекле испуњава „статистичко одељење“ у општини београдској, може се слободно рећи, да таквог одељења у правом смислу те речи и нема, јер услуге, које поменуто одељење чини, нису ни из далека оне и онакве, какве се имају и требају очекивати. У намери, да се тако одељење у Београду уреди на солиднијој основи и да се функционисање његово што практичније организује, — како би се од тога одељења могле очекивати оне услуге и користи, које оно и у другим државама даје — изнећу у току даљег излагања организацију оваквог одељења у полицијама: берлинској, хановерањској и још неких других вароши пруских; у бечкој и пештанској полицији, а тако исто поменућу како у том погледу стоји организација овога одељења у букурешкој и софијској полицији. На крају ћу изложити данашње стање тога питања у нас и практичне мере, које би се с погледом на из-

ложене податке, имале предузети, да се и у нас установом тога одељења постигне одређени циљ.

I

Одељење за пријављивање становништва у берлинској полицији.

(Das Einwohnermeldeamt).

Још од 1810-те године установљено је у берлинској полицији одељење, које се старало о контролисању тачног и уредног пријављивања становништва.

Са шесто-годишњим прекидом (од 1830 до 1836 год.) оно постоји и данас као самостално полицијско одељење.

Од данас је берлинска полиција издала доста наредба о дужностима пријављивања грађана. Све су оне замењене последњом наредбом од децембра месеца 1904. год. која је и данас у снази. По тој наредби заснованој на закону од 1850. год. свако је лице у Берлину дужно да се, у извесном року, пријави полицијској власти. Те дужности ослобођена су само ова лица: Посланици страних држава са придодатим им персоналом, генерални консули оних држава, које са Немачком имају закључен трговински уговор — и сва лица која су у активној војној служби. Када је реч о војним лицима треба напоменути, да њихове фамилије нису од те дужности ни уколико ослобођене. Рок за пријављивање је: 24 часа или 6 дана. Хотелски гости и лица, која одседају у приватне станове за један дан или више дана — пријављују се у року од 24 часа. Остала пријављена лица по приватним становима, па и она која се пресељавају из стана у стан, морају се пријавити полицијској власти у року од 6 дана, не рачунајући ту дан досељења. Дужност пријављивања припада сопственику стана или његовом надзорнику. У последњем случају мора сопственик упутити о томе акт полицији са писменом изјавом његовог надзорника да он прима одговорност на себе за све обвезе, које су са тим правом надзора скопчане. Ово питање као и питање о року пријављивања различито је регулисано у разним местима Немачке, сходно њиховим локалним потребама. Пријављивање се врши по нарочито штаманим формуларима — пријавним листама — које се купују скоро у свакој мањој радњи.

Предаја листа врши се у полицијским квартовима (Revier), којих у Берлину има 106 на броју. Од три примерка, која се доносе у кварт, да се као обавезно задржавају у кварту а трећи се примерак са удареним печатом као реверс враћа доносиоцу. Она лица, која скоро свакодневно имају по које лице да пријаве, ради практичности, у место трећег примерка заводе имена пријављених у нарочиту књигу. У њој полиција за свако лице потврђује пријем печатом и датумом. Тако чине обично хотелијери и други сопственици великих станова.

Има три врсте листа за пријављивање, које се разликују садржајем и бојом.

(наставиће се)

В. Лазаревић.

ВАЖНОСТ ПРЕДСТАВКЕ казнимога дела

Увод у истрагу по каквом казнимом делу увек сачињава представка казнимога дела од стране кога полицијскога органа.

Самим тим довољно је речено, колико је важности приписано представци казнимога дела и како јако може она да утиче исправном својом садржином на сам ток истраге и хватање учинилаца и њихових саучесника.

Представка казнимога дела може бити написана као у виду причања о самоме делу, али при том пре свега ваља задовољити захтеве у излагању и стилу.

а. Прибирање и сређивање материјала.

Пре но што се приђе писању саме представке казнимога дела, материјал мора бити потпуно прибран и ваљано сређен.

Ваља се помучити и разазпати саму ствар и све њене околности. При сазнавању полицијски чиновник никад не може бити довољно брижљив и обазрив; ни један факт не сме заостављати и занемаривати, па ма он изгледао и незнатан, јер никад не може унапред знати, од какве важности може он бити у току даље истраге.

Сваку сазнату ствар, у најважнијим деловима, полицијски чиновник мора одмах записати, и никада се не сме ослободити на памћење; необично добре услуге пружа чиновнику стенографија, ако је у могућности да се њоме послужи.

У пракси се мора претпоставити, да службеник зна теорију свога заната. Почетник при том мора се у свакој радњи лађати позитивних законских прописа, пре но што би смео дати поуздан правац и започети рад; али и извежбан човек може лако пасти у грешку приликом свога рада уздајући се и сувише у своју спрему, извежбаност и способност.

У самој представци радње морају бити изложене потпуно природним током. Старија околност мора увек претходити млађој; дакле сређивање по времену мора бити апсолутно тачно.

У важнијим случајевима није рђава ствар, да се начини концепт представке казнимога дела. Да ли ће се, пак, у сваком казнимом делу сачињавати концепт представке, зависи и од самих службених прописа појединих држава, али ми држимо, да би то увек ваљало чинити код престапа и злочина.

б. Општа правила о садржини представке.

Први и најважнији услов у свакој представци казнимога дела неоспорно мора бити истина. Истина је један од најбитнијих стубова друштва, и за то она мора бити за полицијскога чиновника нарочито света, пошто је његова егзистенција и намењена чувању истине и права.

Изузимајући сопствена посматрања, полицијски чиновник може се послужити истином у представци казнимога дела и релативно, т. ј. он износи као истину нешто, што су му други саопштили као истинито.

Кад се већ помисли на садржину представке казнимога дела — излагања соп-

свених онажања и сазнавања — онда се само од себе готово подразумева и друго потребно њено својство, а то је јасност. Јасна је она представка, код које су изрази, који су у њој употребљени, како сами, тако и скупу толико јасни, да се поуздано и лако могу схватити.

Јасност представке, у осталом, није никако општа, већ мора увек бити релативна, пошто услед потребне техничке садржине увек мора претпостављати код читаоца извесно знање, које оскудева свакоме.

Оба ова услова: истинитост и јасност сами од себе пружају тада потпуност и тачност, који су за представку казнимога дела такође неопходни.

Може случајно према овоме изаћи, да полицијски чиновник лако падне у ту грешку, да се сасвим изгуби у излагањима. То треба отклонити, јер је целисходна краткоћа у излагању душа сваке представке. Претерана скраћеност у излагању замрачује разумевање саме ствари и лако доводи у грешку, да се важнији моменти пропусте приликом излагања.

Целисходна краткоћа у излагању не сме бити ни оскудна ни претерана. За почетника је нарочито тешко да се уме наћи и да погоди како треба да начини представку, и за то је за њега боље да не прибегава скраћености у излагању: тако ће теже пасти у грешку. За све ово не могу се поставити никаква права правила, пошто се само праксом могу савладати и сазнати све тешкоће у начину и вештини излагања у представци казнимога дела.

Кратка је она представка, у којој није изостављено ништа што би могло крњити целину, а целисходна краткоћа влада онда, ако ништа није пропуштено, што би било неопходно за потпуност представке казнимога дела.

У представци не ваља отежавати прегледност дугим одсецима и ставовима, а треба бити штедљив са тешким и нелагодним изразима; у колико је могуће, морају се са свим избегавати стране речи.

Прегледност представке неоспорно потпомаже примена табела.

в. Табеле (Прегледи).

Табела је кратко систематско излагање догађаја.

Табела сачињава преглед свеколикога стања ствари; она даје размеру, у ком се реду ово или оно допуњује и за то може бити најразноврснија. Табела може бити, н. пр. о кретању једнога човека у току извеснога времена, о одлажењу једне ствари из својине једнога у својину других лица, о посматрањима разних еведока о истом или о разним догађајима.

Ове се табеле израђују или у дужину или у ширину. Из практичних разлога за представке казних дела најбоље су прве, пошто се друге теже могу примењивати.

Ако се употребљују прве табеле — по дужини — на њима има подврста, и оне се никако не смеју стављати непосредно једна под другу, већ се сваки члан појединога одељка мора стављати у засебну листу по дужини према важности својој, нпр.

А	
I	
а)	
б)	
II	
а)	
б)	
Б	

Код табела које иду по ширини ради се према особитим околностима на начин као код генеалогских табела; тако се исписују од главнога дела понаособ све радње које су му претходиле и које су од њега произашле, доводећи их тако у систематски ред, како би иследнику послужиле ради прегледности и лаког оријентисања.

г. Остало.

Остале ствари у спољњем облику представке казнимога дела и свестраности излагања, формулари и закључци о целоме нахоу не могу се овде свестрано излагати нити им можемо дати неки општи вид, пошто они зависе од прописа појединих власти и закона у разним државама.

Један од важних захтева у овом раду полицијских чиновника, јесте и правопис. Свака погрешка у написима остаје непромењена и у читаоца изазива сумњу о интелигенцији пишчевој. Такође је важна и интерпункција, пошто и са њене нетачности могу произаћи забуне и неразумевања.

Леп и јасан рукопис такође је за препоруку код полицијских чиновника. Већ и иначе то лепо утиче на читаоца, али кад се има у виду, да тај први рад у истражи бива тако дуго употребљаван и често читан, да је највећма изложен опасности, да се може делимице губити, бледети и замрљати, онда је свакако врло тешка ствар, ако је рукопис у представци био још и нечитак и нејасан. Отегнут и развучен рукопис тако исто задаје муке читаоцу.

Са свим се морају избегавати радирања, скраћивања, прецртавања и крмачења на сваком акту који спада у истрагу, а још нарочито тамо, где се ствар тиче битне садржине представке, јер у томе увек може разумети алкавост чиновника, па отуда и непоузданост садржине самога написа.

Напомене у описивању постојања дела.

а. У опште.

Quis, quid, ubi, quibus, auxiliis, cur, quomodo, quando?

„Ко, шта, где, чиме, зашто, како и кад?“

Ова стара, златна правничка изрека мора служити свакоме полицијском чиновнику као звезда водиља у његовом раду на истраживању злочина, па ће свакако успети да многу грубу грешку избегне, ако и у свакој представци казнимога дела увек има у виду свих седам ових питања.

На овоме ћемо месту изложити само, којим редом и којим путем ваља да греду полицијски чиновник служећи се одговарањима на ова питања у писању саме представке казнимога дела.

1. Ко? (Особени знаци окривљенога; ако није познат по имену, по могућству што тачнији његов опис).
2. Шта? (Врста казнимога дела, с погледом на доцнија излагања подб, нарочито има ли отежавајућих околности; код крађа, превара, колика је штета, пошто од тога често зависи надлежност за суђење.)
3. Где? (Место и време извршења Када?) дела.)
4. Чиме? (Начин извршења и средства, Како?) оруђа, којима је дело извршено.)
5. За што? (Мотиви за дело.)

Даље је према стању појединих случајева потребно поменути и ове околности.

6. Да ли је претходило какво притварање и да ли је претила каква опасност?
7. Сведоци и друга доказна средства (види 4).
8. Остале околности, које полицијски чиновник, према целокупном стању, налази да ваља истаћи.

б. Посебно.

Свако казнимо дело има своје нарочите ознаке, које полицијски чиновник мора познавати, па да може себи створити претходну одлуку у раду на самој представци казнимога дела. При том долазе још у сваком случају различите радње, које према побудама, личностима, начину и свему осталом представљају само дело у блажој или тежој форми, те се с тога неизоставно морају тачно изложити. Имајући у виду све што смо изложили, никада се не сме ићи тако далеко, да полицијски чиновник и без потребе намеће свој лични суд и увлачи га кроз целу представку казнимога дела.

Од колике су важности објашњења свих ознака и својстава код различних појединих казних дела, као и о начину описивања и цењења постојања дела проговорићемо у засебноме чланку који ћемо пропратити примерима из праксе.

по нем. Д. В. Б.

ПОУКЕ И УПУТИ

Општински пуномоћник не може изјавити жалбу противу решења општинског суда, чији је пуномоћник

По одлуци Државног Савета, на жалбу извесног лица, што му општина београдска наплаћује трошаринску таксу на кобасице, које у вароши производи и продаји излаже, Министар финансија препоручио је суду општине београдске, да га ослободи од плаћања ове таксе.

Општински суд поступио је по овоме, и решењем својим од 23. децембра 1904. године АБр. 2755., известио дотично лице.

Противу овога решења општинског суда, општински пуномоћник изјавио је жалбу

Министру финансија, тражећи, да Министар поништи то решење, као противно закону.

Налазећи, да се општина преко свога пуномоћника, не може жалити противу својих сопствених решења, — Министар је решењем од 8. маја 1905. године ПрБр 9284., а у смислу чл. 199. царинског закона, одбацио поменуто жалбу општинског пуномоћника, као од ненадлежног лица поднесу.

Противу овога решења пуномоћник општине београдске изјавио је жалбу Државном Савету, у којој је навео, да решење Министрово не одговара закону с тога, што министар није био овлашћен ни једним законским прописом, да се у опште упушта у разматрање овога трошаринског предмета: а сем тога, да не стоји ни разлог у ожалбеном Министровом решењу, да се општински пуномоћник не може жалити противу одлука општинског суда, пошто је и то предвиђено у пуномоћју, које му је општина издала.

Државни Савет нашао је, да је ожалбено решење Министрово, с обзиром на чл. 158. закона о општинама, правилно и закону саобразно, па га је с тога, одлуком својом од 2. децембра 1905. године № 8663., на основу чл. 26. закона о пословном реду у Државном Савету, и чл. 201. царинског закона, одобрио, а жалбу општинског пуномоћника одбацио као неумесну.

Министар народне привреде није надлежан, да улази у оцену питања судске природе, — питања о могућности или немогућности продаје селских утрина, путем јавних продаја, за дугове села, и да као ненадлежан, противно §§ 489. и 507. грађанског судског поступка, одузима могућност полицијској власти, да пише суду за издавање тапије купцима, кад је дотична продаја судским путем одобрена, и на тај начин извршном постала.

Село Берање водило је са селом Сираковом код пожаревачког првостепеног суда спор око утрине, који је на крају свршен у корист села Берања, и извршном пресудом Апелационог Суда од 18. марта 1880. године № 6341. пресуђено је, да село Сираково уступи селу Берању половину своје утрине, и да му плати, на име оштеће, због неживања половине утрине по 1. џ дес. од ланца годишње, и то од 1. новембра 1874. године, па до извршења пресуде.

Кад је ова пресуда поднесена полицијској власти на извршење, пуномоћници села Сиракова нису допустили, да се за ову осуду продаје сеоска утрина, већ су по закључку сеоског збора понудили, да овај дуг отплате у почасним отплатама. Пошто пуномоћници села Берања нису пристали на ову понуду, полицијска власт извршила је продају целе сираковачке утрине, и исту су купили пуномоћници села Берања за берањску општину. Ова продаја одобрена је и од Касационог Суда, и иста постала извршном.

После овога, пуномоћници села Сиракова обратили су се молбом Министру народне привреде, и молили га за наре-

ђење, да се општини берањској не издаје тапија на купљену утрину, и ако је продаја оглашена за извршну, јер судови су ценили и могу ценити само уредност продаје по прописима грађанског судског поступка, а питање о заштити јавних права не долази у опсег административних власти, власти за чување јавног права и поредка. Позивајући се на чл. 85. тада важећег Устава и чл. 66. закона о општинама, по коме се продаја и отуђење општинских добара не може учинити без претходног одобрења Државног Савета, изјавили су, да ни извршна власт, па ни првостепени суд, није водио рачуна о овоме законском наређењу, ма да су по званичној дужности били дужни, да на то мотре, пошто је продато имање јавно добро.

Министар народне привреде, ценећи у овом случају питање, да ли се може утрина општине сираковачке отуђити, по извршеној продаји уступити и купцу (општини берањској) тапија издати. — нашао је, да је општинска утрина, по природи својој, неопходна општини сираковачкој за испашу стоке њених сељака, а у циљу трајног газдинства, пошто су оваква добра заједничка (колективна) својина и по постанку своје имају карактер шумског земљишта, и као таква, по чл. 2. у вези са чл. 18. и 86. закона о шумама, подлеже надзору Министарства народне привреде, — па је решењем својим од 22. априла 1904. године ШБр 4656., као надзорна и државно-привредна власт, одлучио: да не може одобрити издавање тапије с тога, што продата утрина није некретно добро једног приватног (физичког лица), већ је оно добро општинско, које има карактер привредни, и што се по наређењу чл. 161. Устава и по тач. 3. чл. 33. закона о општинама има о томе да саслуша збор грађана општине сираковачке, а по томе тражи за отуђење одобрење од Државног Савета. Тек кад се у свему испуне наведени законски и уставни прописи, онда ће и Министар народне привреде дати свој пристајак, а све дотле извршна власт нити може, нити сме тражити издање тапије од суда, који има да цени, и по закону и по Уставу, јесу ли све законске формалности испуњене за издавање тапије.

Противу овога решења пуномоћници општине берањске, изјавили су жалбу Државном Савету, и у њој навели, да је решење Министрово неправилно, јер пошто је продаја постала извршном, то се иста не може ништити решењем Министровим, тим пре, што се Министар није требао ни упуштати у решавање овога предмета. Општина сираковачка могла је се користити правом по § 455. грађанског судског поступка, а кад то она није учинила, онда је продаја постала извршном и не може се обарати и ништити ни по ком законском пропису.

По овој жалби, Државни Савет, наставши, да је Министар ожалбеним решењем прекорачио границе своје надлежности, поништио је то решење, одлуком својом од 9. новембра 1905. године Бр. 8149., као неправилно из ових разлога:

Као што се из акта види, полицијска власт среза рамског, изложила је продају утрину села Сиракова у цели наплате по-

траживања села Берања од села Сиракова по извршној пресуди Апелационог Суда од 18. марта 1880. године № 6341.

По § 501. и 502. грађанског судског поступка, суд је надлежан, да цени питање о уредности јавних продаја, па следствено томе и питање: да ли је се полицијска власт огрешила о закон, кад је за наплату дуга села Сиракова узела у попис и изложила продаји селску утрину.

Па како је продају ову по изјављеној жалби сељана села Сиракова оснажио првостепени суд, па то решење одобрио и Касациони Суд, и на тај начин решење судско постало извршно, то Министар није имао ослонаца у закону, да по тражењу сељана села Сиракова улази у оцену питања судске природе, — питања о могућности или немогућности продаје селске утрине за дугове села, и да као ненадлежан, противно §§ 489. и 507. грађанског судског поступка, одузима могућност полицијској власти, да пише суду за издавање тапије купцима.

Позивају Министровом у ожалбеном решењу на чл. 33. тач. 3. закона о општинама и чл. 161. Устава нема места, пошто ови прописи предвиђају случај отуђења непокретног имања општинског по одлуци зборској и одобрењу Државног Савета, а тај случај није овде, нити се из ових одредаба може изводити надлежност Министра, да улази у оцену питања о отуђењу селских и општинских утрина путем јавних продаја.

Противу одлуке, којом општински одбор одређује заступника председнику, нема места жалби Државном Савету

Милан Симић, одборник општине Узовничке, изјавио је жалбу Државном Савету противу одлуке одбора општинског од 25. октобра 1905. године Бр. 2104., којим је одређен заступник председнику суда.

Државни Савет нашао је: да се жалитељ са овом жалбом ненадлежно Савету обратио, јер, по чл. 152. закона о општинама, противу одлука одбора општинског може се изјављивати жалба само непосредној надзорној власти. Па како овде није ни који други случај из чл. 48. саветског пословника, то је одлуком својом од 18. новембра 1905. године Бр. 8363. одбацио жалбу као ненадлежној власти поднесу.

М. В.

ИЗ СТРАНОГ СВЕТА

Криминална збирка рукописа. — Бечка полицијска управа у своје криминалном одељку од скоро је увела једну новину, која ће фалсификаторима и разним другим по имовну сигурност опасним индивидуума за времена препречити успехе у њиховим занатима. Та се новина састоји у збирци рукописа разних варалица и фалсификатора најразличитијих категорија. Та се збирка у опште распостире на „хохштапелере“, даље на особе, које лажним поруцима измамљују робу од трговаца, на лажне младожење, фалсифика-

торе чекова и меница, швиндлере који купе прилоге за добротворне цели, професионалне просјаци, који путем писама обављају свој занат и још многе људе из области варалиштва.

У свима својим пословима професионалне варалице у могућности су да измене и свој изглед, име, одело и остало, али код свих тих метарморфоза природно је да вараличин рукопис остаје непроменљив за извесан број година старости. На томе факту и почива ова нова установа. Тиме је, главно казано, да ће се од сада, уз помоћ ове збирке, брзо и поуздано моћи проналазити писци и творци разноврсних написа, који буду предавани полицији ради расправе. И ако је ова установа тек од скоро почела функционисати, бечкој је полицији већ пошло за руком, да има приличну збирку оригиналних рукописа многих чувених варалица и фалсификатора.

Дечји истуци. — Познато је колико мuke задају деца родитељима и полицији, када западну у рђаво друштво. Први истуци њихови, казними по закону, ретко кад да бивају кажњени, јер је у полицији увек меко срце наспрам таквих истуцика. На врло срећну, и у исто време успешну мисао дошла је полициска власт једне средњенемачке вароши. Буде достављено какво дете — рецимо због мучења животиња — полиција нареди да дође с њиме и његов отац, и тамо упитају оца, хоће ли да плати за своје дете неку осетну новчану казну, или хоће да га одмах ту на лицу места, пред свима њима добро избатају. Готово без изузетка родитељи су се увек решавали на ово последње. Ударци су падали. Срам се осећао и на родитељу и на детету. Но свакако да није остајало само на томе; родитељи су код куће дали деци још коју порцију батина за онакав срам, који су претрпели пред влашћу. Но то је имало успеха. Статистика дечјих истуца у тој вароши у току кратког времена, сасвим је умалила. Родитељи су боље пазили на децу, а деца више презала од грешака.

Очни капци после смрти. — Како медицинске новине The Lancet износе, према стању очних капака код мртваца може се увек закључити, да ли је мртавац од туђе руке умро, или је свршио услед несрећног случаја или се сам убио. То изводе и по овоме случају. Један пре више дана нестали човек нађен је као леш у једној реци. Могло се помишљати на самоубиство или несрећни случај, да му нису очни капци били сасвим заклопљени. Као што је на једном ранијем лекарском конгресу у Паризу закључено, очни капци, а и уста, већином остају отворени приликом умирања; али увек код смртних случајева на пречац. Но како врло често искљештене очи убијенога изазивају ужасан страх у убице, то се он ретко кад не потруди заклонити их, и онда, ако природна смрт није у питању, већ само смрт произведена туђом руком, сопственом руком или несрећним случајем, сме се са сигурношћу закључивати о насилној смрти, ако је леш нађен са заклопљеним очима. Пошто капци врло брзо подлежу

мртвачкој укочености, то је њих могуће затворити само непосредно одмах после наступеле смрти.

СЛУЖБЕНЕ ОБЈАВЕ

ПОТЕРЕ

Вождар Савић, који се издавао као трговачки агенат у Београду, извршио је више превара па је побегао. Препоручује се свима полицијским властима, да за њиме трагају и у случају проналаска одмах о томе известе Управу града Београда с позивом на Бр. 45101.

Благоје Нинић, столарски радник, има да одговара код кварта палилускога за утају. Он је стар 35 година, средњег раста, плав, прилично развијен, великих смеђих бркова, пуне браде. Позивају се све полицijske власти, да за Благојем трагају и пронађеног спроведу кварту палилуском Управе града Београда с позивом на Бр. 13173.

Непознат крадљивац на дан 17. пр. м-ца из стражаре стоваришта соли у Радујевцу украо је једну пушку „маузерку“ под Бр. 203, на којој у горњем крају магацина пише „Управа Монопола“, и једну обичну пушку капислару. Нека полицijske и општинске власти обрате пажњу на покрадене пушке и за крадљивцем трагају, а о резултату известе начелника среза крајинског с позивом на Бр. 14017.

Магдалена В. Велића, удова, извршила је крађу ствари у Параћину, па је са својом ћерком отпутовала пут Београда. Магдалена је стара 60 година, средњег раста, добро развијена плава. Скреће се пажња властима, да у случају проналаска упуте Магдалену начелнику среза параћинског с позивом на Бр. 25492.

СКРЕЋЕ СЕ ПАЖЊА

На дан 17 прошлог м-ца, око 5 часова по подне, убијено је једно непознато лице у атару села Рогаче, испод Космаја, а у месту званом „Макоте“. Убијени има 24—26 год., висок је 180 см, у лицу је плав и рошав од великих богиња. Од одела имао је: плаву војничку шајкачу, нов грудњак, стари сукнени гуњ с рукавима а гакве и чакшире, на оба колена полеране, нову памучну кошуљу, и на ногама поцепане опанке и скоро нове чаране. До сада вођеном истрагом није се могао утврдити идентитет убијеног, па с тога начелник среза космајског моли сваког оног, који би о овом лицу што више знао, да му то одмах достави с позивом на акт Бр. 19491.

ИЗ ПОЛИЦИЈСКОГ АЛБУМА

Ноћу између 18. и 19. новембра прошле године извршено је у Софији разбојништво са троструким убиством над тамошњим адвокатом Светозаром Димитровом, његовом сестром и његовом служавком.

Софиска полиција успела је према опису и другим остацим траговима да ухвати двојину учасника у овим грозним делима, који су по народности Маџари, а трећи, прави кривац, по

имену **Владимир Стојановић**, слуга убијеног адвоката Димитрова, побегао је незнано куда.

О овоме је одмах телеграфски извештена Управа града Београда, а по том и наше министарство унутр. дела, те је за Владимиром свуда расписато тражење, али о њему није било никаква трага све до 23. пр. м-ца, када су га турске власти као скитницу пребациле са његовим другом **Вождаром Ђорђевићем** код Ристовца, где су га наше пограничне власти по распису познале и спровеле Управи гр. Београда.

На своме саслушању код Управе изјавио је од прилике следеће:

Родом је из Обреновца, где има три брата и матер. Отац му се звао Ђока Стојановић, зидар, који је умро у смедеревској болници још 1885. год.

На Убу код неког Илије Н. изучио је, вели, ђурчиски занат, али при њему није остао, већ је отишао и ступио у службу као сенз и јахач у државној ергели у Добричеву; тамо је провео три године, од којих је једну — 1899 — годину провео при пастувској станици у Богатињу, а другу — 1900 — у Петровцу.

По том је отуд изашао и служио нешто овде при општој државној болници као кочијаш, а нешто у Обреновцу код Мите Марковића, трг. тамошњег. Последње време проводио је путујући по тркама и надничећи.

Овога лета отишао је у Чачак на трке, у којима је узео учешћа и добио, вели, трећу награду.

Из Чачка се реши да иде у Бугарску на трке, те тамо и пође. Кад је дошао у Крушевца упозна се са неким Јаношем, мађарским војним бегунцем, а по том оде у Ниш, где ступи у циркус „Кратер“, који се у то време тамо бавио, и то као момак код коња. Са тим циркусом оде у Софију и остане у њој месец дана, па онда изађе и погоди се као кочијаш код софиског адвоката **Светозара Димитрова**.

Чим је ступио на ново место нашао је се у вароши са Јаношем, својим познаником из Крушевца, склопи с њиме ново познанство и пријатељство, те се ускоро договоре да газду убију и оплачкају. Буде уговорено за ноћ између 18. и 19. новембра пр. године.

Тога вечера Јанош се још једним својим другом, бив. слугом, дође код Владимира око 7 сати и склони се у његову собу, где им је он набавио вина и частио их. Адвокат је око 7¹/₂ сати дошао кући и вечерао, а по том, пре него што је легао, отишао је у њужник и по обичају отуд навратио у шталу да обиђе коње.

Знајући за ову навику адвокату, ова три зликовца прикрила су се у штали и кад је он тамо ступио они га склентају и убију ножем и будаком.

Пошто су узели што су при њему нашли поћу у његове одаје. Тада је куварница, чувши лупу, изашла да види шта је, те је један од зликоваца удари будаком по глави, од чега, сиротица, остаде на месту мртва.

Прво уђу у собу где је спавала адвокатува сестра, девојка, која је била још будна, али је лежала у кревету, и тек што је пренеражена њиховом појавом узвикнула: „Како је то?“ добила је будак у главу, од кога није ни зенула.

По том су претресли целу кућу, па како пара нису нашли, узму кључеве од касе, која је стајала у канцеларији у другој згради у вароши.

Како је кључ од те канцеларије носила са собом нека девојка, која ју је чистила и пи-

сала на машини, то су они оставили да у канцеларију оду сутра дан кад је девојка отвори, те да им то чекање не би било досадно оду у циркус да гледају представу, као да су извршили какво богоугодно дело, а по свршеној циркуској представи оду у проститутску радњу, у којој су зору дочекали.

Отуд дођу у једну кафану преко пута адвокаторе канцеларије, где су очекивали на до-

онај доврши, токорсе, писање и писмо преда Владимиру да носи господину, па онда оду обојица без плена.

Владимир као познат одмах је сео на воз и дошао до Цариброда, а одатле до Пирота пешке, па ту опет сео на воз и возио се до Ниша, одакле је такође продужио пешке за Београд.

лазак девојке, па када је она дошла и канцеларију успремиле, Владимир са једним од она друга два занковца оде тамо и онда се представи као радник шећерне фабрике, који тражи да га адвокат у некој његовој ствари заступа, па је ту свратио да напише у чему је ствар, па ту педуљу, да му Владимир носи.

При самом улазу у варош сретне га његов земљак Божа Ђорђевић, скитница, који му каже да га полиција тражи, а и новине су о њему писале, те се договоре и одмах пођу за Турску у намери да се тамо потурче и живе.

Пођу на Обреновац, на Уб, Ваљево, Косјевић, Пожегу, Ивањицу и на Јавору пређу гра-

Да би одстранили девојку, коју због уличних пролаза нису могли убити, и добити времена да отворе касу и новац покупе, пошљу је да у кафани поручи две кафе и таман када су отворили касу девојка је се вратила, те нису могли новац покупити. Владимир ју је по том слао да купи месо, али изгледа да је она видела да ту нису чиста посла, те није хтела ићи. Тада

ницу и предаду се аскерима са изјавама да хоће да се потурче. Ови су сумњали у њих да нису комите, те су их спровели под стражом најпре у Сеницу, по том у Нови Пазар, Митровицу, Вучитрн, Приштину, Феризовић, Крчаник, док на послетку нису приспели у Скопље, где су изведени пред валију, коме су такође изјавили

да хоће да се потурче и у Турској се стално настане «због партијског гањања у Србији.»

Сазнавши за ово један чиновник нашег консулата отишао је до њих и одвраћао их од те намере, но они је нису никако хтели напустити, те су на интервенцију консулата враћени после неколико дана обојица у Србију.

На српско-турској граници у Ристовцу познати су Владимира по имену наше пограничне власти, те су обојицу спровеле Управи града Београда, где су стављени под кривичну истрагу и у притвор, и то Владимир за разбојништво са убиствима, а Божа што за Владимира није јавио власти, већ га склањао и радио да избегне заслужену казну.

И ако је српски поданик, Владимир се боји да не буде издат бугарским властима, преклињући да се не враћа у Бугарску. Шта више једном је притворенику изјавио, да ће на послетку, ако га баш буду хтели издати бугарским властима, признати једно разбојништво извршено код нас над неким председником општинским, но од тога је се тргао по свој прилици кад је сазнао од других да не може бити издат. Међутим врао је вероватно да има и код нас какав злочин, јер би тешко могао овако од један пут постати тако ужасан зликовац.

У тој цели се и износи његова фотографија, не би ли ко у њему познао човека, који је и код нас извршио какав злочин, о чему гроба одмах да извести Управу града Београда.

У истој тој цели износимо и фотографију Владимировог садруга и земљака **Бождара Ђорђевића**, јер и његов прелазак у Турску и намера за турчењем претпоставља какав злочин, чију је одговорност овим хтео избећи.

И он је родом из Обреновца и до 1901. год. са једним прекидом од месец и по дана, које је провео у Бугарској, био је у војсци у Ваљеву, Неготину, Кладову, Зајечару и Књажевцу, када је као наредник због несправности кажњен и оптужен. Од тада је, вели, тумарао из места у место, пијанчећи и радећи кад је морао и где је налазио каквог рада, а највише је провео у Шапцу и Обреновцу.

Као разлог свом одласку у Турску наводи своје рђаво материјално стање, које је мислио да побољша на тај начин, што би се потурчио у Турској, па би се тамо негде у Азији, куда потурчењаке упућују, оженио са каквом богатом туркињом и на тај начин нашао хлеба без мотике!...

Ну овако идеалне снове могу имати само малолетни младићи, а никако тридесетогодишњаци као овај Бождар, већ ће по свој прилици да и он има на души какав злочин.

Са тога се моле све власти као и приватна лица, да јаве Управи града Београда ако шта знају о њима.

У извештају о кретању криминалитета за месец октобар 1905. год. изнето је, да је у срезу **драгачевском** извршено једно разбојништво. Према накнадним извештајима ово је разбојништво извршено у срезу **љубићском** на путу Чачак — Крагујевац, више села Бреснице, над Дамњаном Царевинем, рабацијом из Горачића у срезу **драгачевском**.